

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja II. évf. X. szám 2014. október hónap

Hadüzenet az önzésnek

"Atya, elképesztő dolgot tapasztaltam amikor a párbért gyűjtöttem. A házaknál nem láttam egyetlenegy könyvet sem!" - panaszkodott papjának újdonsült adószedője. Ha egy-egy hajlékba toppanunk, nem feltétlenül a családi könyvtár fogad bennünket. Ez természetes. Ám mi a helyzet, ha a "gyanú" megalapozott és valóban semmi nyoma a Gutenberg-galaxis helyi "hídfoállításának"? Ha tényleg nem olvas, nem művelődik a család?

Közhelyszámba megy a könyvkultúra háttérbe szorulása a "képi kultúrával"

szemben. Lélek-zsibbasztó korunkban nagy szükségünk lenne a csendes elvonulásra, a könyvek fürkészésére, faggatására, a bennük felhalmozott bölcsesség ízlelgetésére, újragondolására. S ha a szemünk világa már homályosodni kezdene, úgy a modern technika kínálta hangoskönyvek hallgatása jelenthetne kapaszkodót az "tedd-vedd-edd" ingoványával szemben.

Milyen igaza van annak a lelki írónak, aki vaskos önzésnek titulálta az "én bizony nem olvasok" gondolkodásmódot. Önzés ez keményen, hiszen saját magát és környezetét is megfosztja attól a lehetőségtől, hogy mások tapasztalata, bölcsessége megérintse, elgondolkodtassa. Nem tudhatjuk ki mindenki lelne fogódzóra, támaszra a továbbadott szellemi kincsek révén.

Ősszel induló olvasóköri célja, hogy hadat üzenjen a futótűz szerűen terjedő önzésnek, s az olvasottak, átéltek révén eszközei lehessünk Istennek az iránymutatásban. Havonta egy könyv átböngészése nem nagy áldozat. A rá fordított idő nyertesei elsősorban mi magunk leszünk és mindazok, akik kételyeikkel hozzánk fordulnak.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

A GIPSZANGYAL

Varjú Péter, a tanyai tanító már ősz óta töprengett azon, hogy karácsonykor milyen ajándékkal lepje meg a húgát.

Ezek Budapesten laktak. Egyre több szívességet tettek neki, s ő az ajándékkal ki akarta fejezni, mennyire szereti őket, milyen nagyra tartja rokoni kedvességüket.

Két évvel ezelőtt vitt nekik egy söröskészletet - kancsót és poharakat -, tavaly meg egy kínaiezüst cigaretta-tárcát, melynek födelén egy ló ágaszkodott.

Mit vásároljon az idén? Nehéz volt ezt eldönteni. Voltaképp kevés dologgal lehet meglepni az embereket. Arra gondolt, hogy majd vesz még egy söröskészletet vagy még egy cigaretta-tárcát, végre kettő is elfér a háznál, de erről a tervről letett.

Az ünnepek előtt pár nappal fölutazott Budapestre. Sorra járta az üzleteket, keresett valami megfelelő ajándékot, de nem talált. A kereskedők telebeszélték a fejét, ide-oda ráncigálták, körülhízelegették és lemosolyogták, ő azonban csak állt a sok holmi között, soványan, mint a pizska-fa. Grádcsonban nyírt, fölfelé fésült hajával, tűnődött, nem tudott választani, bocsánatot kért, és egy másik üzletbe nyitott. Így csetlett-botlott, határozatlanul.

A karácsony előtti napon délután, amint a Rákóczi úton kóválygott, a kirakatokat bámulva, egy izmos, tagbaszakadt, „behúzó”, aki télikabátban leste künn az utcán a vevőket, észre vette ezt a cingár, tétova, vidéki emberkét, s szelíd erőszakkal betuszkolta a boltba. Ott egy gipszangyalt mutattak neki.

- Gyönyörű! - kiáltotta a tanító, az önkéntelen elragadtatás hangján.

Aztán föltette csíptetőjét, és úgy nézegette a gipszangyalt.

A gipszangyal nagy volt, akkora, mint egy tízéves leányka, kezeit imára kulcsolta, szemét az égre fordította, és mosolygott, oly édesen mosoly-

gott, mintha nem is gipszből, hanem süvegucorból faragták volna ki.

A tanító a szűk homlokát ráncolgatva vissza-mosolygott rá. A kereskedő és a segédek is mosolyogtak, hogy a gipszangyal, mely már régóta a nyakukon porosodott, s a tanító ily szerencsésen egymásra talált.

Huszonöt pengőre tartották.

- Nem lesz drága? - kérdezte.

A kereskedő és a segédek viharosan tiltakoztak.

Máris csomagolták, hogy hazaküldjék. A tanító sietve fizetett - szeretett hamarosan túlesni a kellemetlen dolgokon -, de minthogy nem bízott a pesti emberekben, inkább maga vitte haza. Kebléhez ölelte a gipszangyalt, és úgy botladozott vele a népes utcákon, közben pedig állandóan reszkett, hátha összetörik a szobor. De nem történt semmi baja. Szállójában kicsomagolta, letette a padlóra, és hosszan bámulta a homályos villanyfényben.

A gipszangyal most is mosolygott,

szirupédesen és émelyítően, de a mosolyával együtt valami nagy-nagy szomorúságot is árasztott, mint az ízléstelen gyári holmik, melyek a művészekét akarják utánozni.

A tanító elszomorodott. Félt, hogy túlfizette, és becsapták. Félt, hogy sógorának meg a húgának nem fog tetszeni. Félt, hogy nem tudják majd hova tenni, hiszen lakásuk telis-tele van csecsebecsékkal, tavaly egy szobrot is vettek, igaz, hogy az csak egy öreg szakácsnét ábrázol, és sokkal kisebb, mint ez.

Egyelőre a gipszangyalt letakarta az ágyterítővel, hogy ne is lássa.

Ez volt az ő rendszere. Nem szeretett arra gondolni, ami kellemetlen. Magára se igen gondolt, csak fölkel és lefeküdt, dolgozott és pihent, élt. Nyáron valami mérges bibircsók nőtt az állán. Akkor hetekig nem nézett a

tükörbe, mindaddig, míg a bibircsók le nem száradt, s szentül meg volt győződve, hogy a bibircsók azért múlt el, mert figyelemre se méltatta.

A gipszangyal azonban nyugtalanította. Hol levette róla az ágyterítőt, hogy megint ráborította. Egyszer tetszett neki, másszor nem tetszett. Még éjszaka álmából is fölkel, hogy megtekintse. Akkor megint nem tetszett neki. Reggel azonban kisütött a nap. Akkor megint tetszett neki.

„Ha nem mosolyogna - mondogatta magában -, akkor nem érne ennyit. De mosolyog. Olyan édesen mosolyog.” Ebbe aztán meg is nyugodott. Karácsony estéjén maga vitte rokonihoz, titokban, anélkül, hogy látták volna előzőleg, a karácsonyfa alá állította. Amint sógora meg a húga megpillantotta az ajándékot, kissé elmosolyodott, de kissé meg is döbbsent.

- Milyen kedves vagy - mondogatták.

- Köszönjük, nagyon köszönjük. De miért vered magad ilyen költségbe.

- Tetszik? - kérdezte a tanító.

- Nagyon szép - biztatgatták, de nem néztek a gipszangyala, mely a maga gyári ízléstelenségével, mintha elsötétítette volna a karácsonyi gyertyák vidám lobogását.

- Az a szép rajta - szölt a tanító zavarosan -, hogy olyan édesen mosolyog.

Gyászos hangulatban vacsorázott. A villanyok szikráztak körötte, a fánk párája összeölelkezett a fenyőfa s a csepegő viaszgyertyák szagával, a poharakban topázszínű és rubinvörös borok csöpögtek, de ő csak hallgatott, gondolkozott és ivott, egyre többet ivott. Nézegette a sógora nyakkendőjét, s az jutott eszébe, hogy ő sohase tudna ilyet kiválasztani. Amit magára vesz, az nem áll jól neki. Bútorai is milyen furcsák, és mégis finomak, fogalma sincsen, hogy miért.

Éjfél felé, mikor asztalt bontottak, és átmentek a másik szobába, oda, ahol a karácsonyfa alatt a gipszangyal állt, a bortól egyszerre megoldódott a nyelve.

- Nézd, sógor - mondogta kötekedve. - Én szeretem az egyenes embereket. Miért nem vagy hozzám őszinte. Érzem, hogy te lenézel engem. Igenis megvetsz engem, te is, a húgom is. Sógora tiltakozni próbált, de ő nem engedte:

-Vacsoráztunk. Jól van. A vacsora pompás volt. Megöleltél, amikor idejöttem, szívesek vagytok mind a ketten, tenyereken hordoztok. A vacsoránál sört ittunk. Hol a söröskészletem? Lásd, már nem is emlékszel rá. Két évvel ezelőtt hoztam nektek egy söröskészletet, poharakat meg egy kancsót, arany betűkkel volt ráírva: Emlék. Hova tettétek? Az üvegszekrényben se látom. Kidobták a szemétre. Megkínáltál cigarettával is. A cigarettatárcámat, azt a szép cigarettatárcát se hordod. Szégyelled. Valld be, hogy szégyelled.

- Részeg vagy - mondta a sógor.

- Nem vagyok részeg - kiabált a tanító. - Én már napok óta nem tudok aludni, mert érzem, hogy ti gyűlöltek engem, igenis, gyűlöltek engem, csak azt nem tudom, hogy miért. Mit vétettem én nektek? Miért nem jók az én ajándékaim? Ezen is mosolyogtatok. Ne tagadd, mosolyogtatok rajta. Legjobban szeretném összetörni az öklömmel ezt az angyalt, ezt a szegényt, szép, fehér angyalkát, mely azt mondja nektek, hogy szeretlek benneteket... Föl is kelt, és karjait fölemelte, a karácsonyfa felé tántorgott, hogy összezúzsa a gipszangyalt. Csak a húga tartóztatta föl.

- Részeg vagy - ismételte a sógora.

- Részeg.

- Nem vagyok részeg - rikácsolt a

tanító, és sírva fakadt. - Csak fáj, nagyon fáj, itt - és a szívére mutatott. - Rátapostatok.

Vizet, feketét itattak vele, lassan ki is józanodott és elcsitult. Akkor egy kocsiba rakták, hazavitték szállójába, ott lefektették. Megígérte nekik, hogy másnap meglátogatja majd őket, de a hajnali vonattal hazautazott, a tanyára.

Pár nap múlva levelet kaptak tőle, abban bocsánatot kért, mentegette magát a „karácsonyi botrány” miatt, azt írta, hogy nagyon ideges.

Otthon, a szünidő alatt, komoran járkált föl-alá kis szobájában. Abba hagyta a pipázást is. Elővette hegedűjét, próbált valamit játszani, kétségbeesetten tette vissza tokjába. Nem tudott jól hegedülni. Izgalmát mégis legjobban csillapította a bor. Részegen feküdt le, és reggelenként sápadtan, borostás állal ébredt.

Januárban valami gazdához volt híva disznótorra. Akkor is sokat ivott. Egyedül ballagott haza a végtelen pusztán. Sűrű hó esett. A hóra vékony jégkéreg fagyott. Ment-mendegélt a fehér éjszakában, lógatva sovány fejét. Gémeskutakat látott, behavazott boglyákat, kukoricagöréket, pajtákát és istállókat. Közben elfáradt. Leült egy fatörzsre. Akkor egyszerre valami érzékenyülés fogta el, és sírni kezdett. Könnye lecsorgott, és azon-

nal megfagyott. De jólesett sírnia. Szürcsölte az édes szomorúságot. Eszébe jutott a söröskészlet, a kancsó, amelyre aranybetűvel van ráírva: Emlék, a kinaezüst cigarettatárca az ágaskodó lóval s a gipszangyal is, mely oly édesen mosolygott. Az is eszébe jutott, hogy valaha a képzőben tanult Michelangelóról, aki haragos és gyönyörű, erős és bajnoki angyalokat faragott, és hogy vannak dalok is, melyek teljesen el tudják mondani, hogy mi fáj a szívünk mélyén. Siratta életét és kicsiségét. Megsiratta a szűk homlokát, garádicsosan nyírt haját, kitérdelt nadrágját, szemét, mely eddig vak volt és nem látta a titkos szépséget, s megsiratta a gipszangyalt, mely oly szomorú és igénytelen volt, mint ő. Édes zsibbadtság bizsergette tagjait, és lassan elálmosodott. Almában a gipszangyalt látta, aki fehéren, mint a hó, feléje mosolygott, és egyre közeledett, egyre nőtt, eleinte csak akkora volt, mint egy ember, később azonban akkora lett, mint egy ház és egy hegység. A gipszangyal szelíden karjaiba fogta, és ő boldogan hanyatlott oda, engedte, hogy magához szorítsa, fölemelje a fatörzsről, és vigye-vigye, fölfelé.

Kosztolányi Dezső

A parasztember öreg szamara

Egy nap a paraszt szamara beleesett a kútba. Az állat órákon át szánalmasan bögött, miközben a paraszt megpróbált rájönni, mit is tehetne. Végül úgy döntött, hogy az állat már öreg és a kutat úgyis ideje már betemetni nem éri meg kihúzni az öreg szamarat.

Áthívta a szomszédait, hogy segítsenek. Mindegyik lapátot fogott és elkezdtek földet lapátolni a kútba. A szamár megértette, mi történik és először rémisztően üvöltött, aztán, mindenki csodálatára, megnyugodott.

Pár lapáttal később a paraszt lenézett a kútba. Meglepetten látta, hogy

minden lapátnyi föld után a szamár valami csodálatosat csinál. Lerázza magáról a földet és egy lépéssel feljebb mászik.

Ahogy a paraszt és szomszédai tovább lapátolták a földet a szamárra, lerázta magáról és egyre feljebb mászott. Hamarosan mindenki ámult, ahogy a szamár átlépett a kút peremén és boldogan elsétált!

Az élet minden fajta szemetet és földet fog rád lapátolni. A kútból kimászás trükkje, hogy lerázd magadról és tegyél egy lépést.

Minden probléma csak egy lehetőség a tovább lépésre. Bármilyen problémából van kiút, ha nem adod fel, nem állsz meg! Rázd meg hát magad és lépj te is egyet feljebb ! ! !

Virágot Algernonnak

Egy kísérleti fehér egér utóélete...

„Nem elég jól, jókor kell olvasni” - idézzük gyakran, egymás közt férjem volt, refis osztályfőnökét. Daniel Keyes regényét - Virágot Algernonnak - nem lehet rosszkor olvasni. Egyszerre szólította meg bennem a teológust, a lélekbúvárt, az anyát, a gyermekkorát kutató kislányt, a nőt, a barátot... Bármikor a kezembe kerülhetett volna, a katarzis nem maradt volna el, mégis az idei nyáron történt meg, talán nem véletlenül.

A történet maga tudományos-fantasztikus ötleten alapszik. Egy értelmi fogyatékos, hatéves gyermek szintjén álló, felnőtt férfin, Charlie-n intelligencianövelő műtétet hajtanak végre, amit korábban egy Algernon nevű fehér egéren végeztek el.

A könyvben Charlie a kutatás során írt naplóját olvashatjuk, amelyben végigkísérhetjük az intelligenciahányadosának és értelmi képességeinek növekedésével együtt járó, személyiség és lelki életét érintő változásokat.

A regény a modern kor nagy kérdése, az emberi értelem után kutat. Mihez kell, mire elég és mire jó az értelem és a tudás? Leginkább pedig mi az, ami az értelmén innen vagy az értelmén túl található?

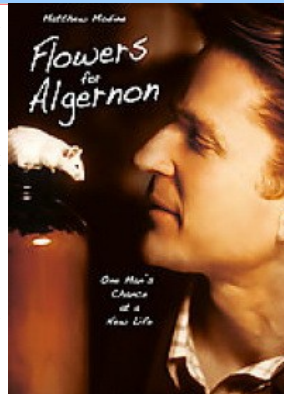
Ugyanakkor mégsem marad meg ennek az egy kérdésnek a vonalán. Mert az értelem fejlődése és az önreflexióra való képesség magával hozza az emberi lét mindnyájunk számára kikerülhetetlen kérdéseit. A regény során megannyi rétegek tárul elénk a még gyermek Charlie, a fogyatékos kisfiú és anyja megterhelt kapcsolata, az e körül a beteg gyermek körül kibontakozó család konfliktusai, egy öntudatára ébredő férfi felismerései barátságról, szerelemről, testiségről, boldogságról, és nem utolsósorban előkerül az Isten-kérdés is, ami ugyancsak nem kerülhető ki. Olvasás közben nem tudunk nem párbeszédbe lépni önmagunkkal, a hitünkkel, és mindazzal, amit gondolunk

az emberletről, a személyről, értelem és érzelem kapcsolatáról, szeretetről, Istenről és arról, hogy mi mindezekről tudhatunk, gondolkodhatunk.

A regény alapjául szolgáló történet megannyi műfajt megjárta. A pszichológus végzettségű író is előbb novellaként tette közzé egy tudományos-fantasztikus újság hasábjain, amiért Hugo-díjat kapott, majd évek múlva írta meg a történet regény változatát. Azóta több film is készült belőle (1968, 2000), sőt, a Simpson-család életét bemutató rajzfilmsorozatban is ihletett egy epizódot. A történet közös, a hangsúlyok változatosak. Ahogyan a nyugati társadalom elhagyta a modern nagy kérdéseit, és az ezredfordulóval már csak a posztmodernről beszélhetünk, Charlie története is újabb válaszokat hívott elő, ahogy azt a regény két filmadaptációja is megjeleníti. Daniel Keyes munkájának zsenialitása talán abban van, hogy bár a modernben született, már magában hordja a posztmodern válaszokat is.

Ami miatt a könyv mégis a legjobbkor került a kezembe? Ez év júniusában, 88 évesen halt meg Daniel Keyes, a regény írója. Ugyanebben a hónapban hunyt el hatéves lányunk kis kedvence, Hópihe, a ketreclakó dzsungáriai törpehőrcsög. Még látom a mozdulatot, ahogyan a tetem egy üres teásdobozba kerül, majd a gyerekek közösen eltemetik a kiskertünkbe. A virág sem maradhat el, apró kezek szedte suta százszorszép-csokor. Ahogy lányom a szertartás végén a celluxból és fadarabból ácsolt keresztet a kis földhalomba nyomja, teológus anyjához fordul és felteszi a kérdést: Anya, ugye Hópihe is a mennyországba jut? Ahogy felidézem a tekintetét, egyszerre megnyílik a könyv címe és utolsó sora: „kérem ha véletlenül arra mennek, tegyenek virágot Algernon sírjára a hátsó udvarba”.

Szabóné László Lilla

Isten nem halt meg

Nagy meglepetést és sikert aratott az amerikai mozikban az Isten nem halt meg című keresztény film.

A kis költségvetésű produkciót mindössze 780 moziban mutatták be, s bár a többi premier háromezres vetítésszámmal büszkélkedhetett, az Isten nem halt meg mégis a toplista előkelő, 5. helyére került 8,5 millió dolláros bevétellel.

A történetben egy hívő fiatal srác az egyetem filozófia kurzusán azzal a vallási dilemmával szembesül, hogy professzora szerint Isten halott. Miután ezt a kijelentést a fiú nem fogadja el, tanárától azt a feladatot kapja, hogy bizonyítsa be ellenkezőjét. Az ateista professzorral megvívott lelki tusában szerepel többek között a népszerű keresztény rockzenekar, a Newsboys, amelynek a filmmel megegyező című albuma jelent meg korábban.

Az elmúlt hetekben szintén váratlan sikert arató Isten fia (amelynek bevétele már 55 millió dollár felett jár) ismét felhívja a figyelmet arra, hogy megfelelő mozgósítás mellett a népes keresztény közösséget mozikba lehet csábítani, s jelentős nézőszámot jelenthetnek egy-egy nekik szóló film esetében. Előrejelzések szerint az Isten nem halt meg 30 millió dollár körüli bevételt is elérhet az észak-amerikai mozikban.

Túrmezei Erzsébet

Hazaérkezés

Ádám késő utóda, én is az Édenen kívül születtem.
Küzdve bogáncssal és tövissel kiverejtékezett kenyéren,
Emberszívemben édenkert emléke szunnyadt hófehéren,
És magam választotta úton, magam akarta szóval, tettel,
És szép szabad nyomorúságban pazarul évre év veszett el.

S mikor kisemmizett a kedvem, csaloéka vágyak megcsúfoltak,

Samaritánus irgalommal fölém hajolt az Istenember,
És éreztem, hogy kevély szememből sok bűnt sirató könny szivárogo.

Elég a magaméból, ezután a Te utadon járok.

-Ahogy kimondtam lehanyatlott a kard a Kerubok kezében.

Messze tévedt, bús gyermekének kitarja kapuját az Éden.

Fái között ott várt az Isten, ködbe burkolt királyi Felség.

Atyám!- súgta az Istenember, S elfödött az Isten közelség,

Atyám!- a viharvert madárka pihen el így a pelyhes fészken.

Atyám!- ujjongani szeretnék,
sírní, kacagni!
Hazaértem!

Haza a Te akaratodba, édeni kerted közepébe,
Ó akármilyen messze tőled,
szüntelen ott kísért a képe,

Küzdve bogáncssal és tövissel, kiverejtékezett kenyéren.
Emberszívemben édenkerted emléke szunnyad hófehéren.

Soha, soha ne legyek újra magam útjának átokvertje!

Védve és virrasztva öleljen akarodtnak édenkertje!

Boríthat benne éjsötétség, és túl a táj, mint nap ragyoghat

Akaratodnak édenkertjéből nem egy lépést, nem egy tapodtat!

Az Atya fényben állt a fák közt, és gyermeke előtte térdel.

Harmatos, hűvös alkonyat volt.

Ádám utóda - Hazaértem!

Ferenc pápa: Nem örülhetünk mások hibáinak!

A valódi testvéri korrekció fájdalmas, mert igaz, szeretettel és alázattal teli. Ha azonban örömet érzünk mások kijavításában, akkor az nem Istentől ered – figyelmeztetett a Szentatya szeptember 12-én, Szűz Mária szent neve ünnepén a Szent Márta házban bemutatott szentmisén.

A mai evangéliumban Jézus megrója azokat, akik testvérük szemében meglátják a szálkát, a magukéban viszont a gerendát sem veszik észre. Ezt kommentálva Ferenc pápa a testvéri feddés helyességéről beszélt.

Először is lényeges, hogy a korrekció szeretetből induljon ki – állapította meg a pápa. – Nem lehet egy embert szeretet nélkül kijavítani. Nem lehet sebészi műtétet végrehajtani fájdalomcsillapítás nélkül, mert a beteg belehal a fájdalomba. A szeretet pedig mint egy fájdalomcsillapító segít a gyógyításban és a javítás elfogadásában. Félre kell vonni testvérünket, és szelíden, szeretettel beszélni vele.

Fontos az igazság is: sose mondjunk olyat, ami nem igaz. Hányszor előfordul közösségeinkben, hogy valaki igaztalanul beszél másokról,

megrágalmazva őt. Vagy ha igaz is, amit mond, rossz hírét kelti. A pletyka sebeket üt a személy jó hírnevén, megsebzí szívét – hangsúlyozta a Szentatya.

A harmadik dolog, amire oda kell figyelnünk: az alázat. Ha egy apró hibát akarunk szóvá tenni a másik embernek, gondoljunk arra, hogy mi sokkal nagyobbakat vétkezünk – tanított péntek reggeli homíliájában Ferenc pápa. – A testvéri korrekció segít meggyógyítani az egyház testét. Segít bevarni a rajta keletkezett lyukat, ahogyan az édesanyák és nagymamák befoltozzák a szakadt ruhát, óvatosan, finoman. Ha nem tudod szeretettel, igaz módon és alázattal kijavítani testvéredet, akkor megsérted őt és álszent leszel, mint az a vak, akiről Jézus beszélt. Képmutató. Vedd ki előbb a magad szeméből a gerendát, és csak azután fogj hozzá, hogy kivedd a szálkát testvéred szeméből! (vö. Lk 6,39-42) Ismerd el, hogy te bűnösebb vagy a másiknál, de testvérként segítened kell kijavítani hibáit.

Van egy jel, ami segíthet abban, hogy tudjuk, valóban Istentől származik-e a sugallat a másik korrigálására. Ha ugyanis egyfajta örömmel tölti el minket fölfedezni, hogy a másik hibázott, akkor biztosak lehetünk benne, hogy nem az Úrtól jön – mutatott rá a Szentatya.

Az Úrban ugyanis mindig ott van a kereszt, a jó cselekedet nehézsége. Nem ítékezésre buzdít minket, hanem szeretettel és szelíden küld testvérünkhöz. Mi, keresztények hajlamosak vagyunk orvosként kívül helyezkedni a bűn és a kegyelem játékán, mintha angyalok volnánk. Ez azonban hiba! Ezáltal leértékeljük keresztényi mivoltunkat, éretlenségről teszünk tanúbizonyságot. Fohászkodjunk az Úrhoz: segítsen minket ebben a testvéri szolgálatban, mely egyszerre szép és fájdalmas, hogy ezáltal fivéreink és nővéreink jobb emberek lehessenek. Fohászkodjunk, hogy ezt mindig szeretettel, igaz módon és alázatosan tegyük – zárta homíliáját Ferenc pápa szeptember 12-

Beszélgetés Fabiny Tamással

Az egyházi szokások elriaszthatnak a hittől

Az igehirdetés nem tagadások sorozata, hanem állításoké - mondja Fabinyi Tamás, aki szerint muszáj a prédikációk hangnemen változtatni. Az evangélikus püspök úgy véli, olykor egyházi szokások tartják távol az embereket.

– Egy interjúkötetben a változó hitről elmélkedik, mely néha erősebb, máskor gyengébb. Mit gondol, a hit minősége is változik, nemcsak az ereje?

– Szeretem Ricoeur gondolatát, miszerint van első és második naivitás. Az első a gyermeki hit. Minden egyszerű, nincsenek különösebb kérdések, kételyek. A kamaszkor környékén aztán megjelennek a miérttek, jön a dac. Nagy dolog, ha eljutunk a következő fázisba, a második naivitásig, mikor minden újra egyszerű lesz. De szerintem létezik harmadik, sőt negyedik naivitás is, mert a kérdések és a dac újra felbukkanhatnak. Mondok egy példát. Sokan félnek attól, hogy ha valaki tudományos igénnyel közelít a Szentíráshoz, akkor megintoghat a hite. Például, ha olyasmit olvas, hogy nem Mózes írta Mózes könyveit. Ezért inkább nem foglalkoznak teológiával, úgy könyvelik el, hogy az az ördögtől való. Szerintem ellenkezőleg. Az igényes teológiai vizsgálódás elmélyítheti a hitet.

– De melyik fázisban? Lehet, hogy az első naivitást épp lerombolja.

– Annak le is kell rombolódnia. Aztán persze jó olyan helyzetbe jutni, mikor megint nem kell kérdeznünk. Vagy más jellegű kérdéseket teszünk fel, mert minden újra összeáll.

– Mi az, amit ma másképp hisz, mint mondjuk harminc évvel ezelőtt?

– Valószínűleg nyitottabb lett a hitem. Hajlamos vagyok elismerni, hogy Istenhez különböző, talán kanyargósabb utak is elvezethetnek, és nemcsak az én utam legitim. Igyekszem minél több dolgot megérteni, akár saját rendszerembe átemelni a katolikus, református vagy az úgynevezett evangélikál irányzatokból.

– Az egyházzal kapcsolatos felfogása is változott?

– Akármilyen pozícióban is vagyok éppen, hiszem, hogy az egyház nem rajtunk kívüli képződmény, nem csupán szervezet. Az egyház mi vagyunk, a hívek közössége. A korábbi állapot persze szabadabb volt. Nyugodtan gondolhattam, hogy mennyi mindent tudnék csinálni, ha a fefejű püspökök nem akadályoznának. Ma olykor én vagyok a fefejű püspök, aki nem enged bizonyos reformokat.

– A hívek közössége sokat veszített prófétai lendületéből, mikor a diakóniai teológia megalkotásával, a kommunista állammal való együttműködésre keresett és talált érveket.

– Nem szabad feketén-fehéren látni ezt a kérdést! Tizenévesként eljártam egy lelkészhez, akiről tudtam, hogy cikkeiben fellegekig magasztalja a szocializmust, ugyanakkor lelkigondozóként sokat tudott mondani nekem. Az ifjúsági órán odaült mellém a lépcsőre, lazán, emberien beszélgetett velünk, s ez meghatározó volt sokunk számára. Sok mindent kifogásolok egyes lelkészek gyakorlatában, de ez nem jelenti azt, hogy Isten ne tudta volna őket használni. Mindenkit tud használni.

– Azokat is, akik 1983-ban megpróbálták beszervezni? Meg tudott bocsátani nekik?

– Természetesen. De azt már például nehéz megemésztetni, hogy Ottlyk Ernő, későbbi püspök Szamosi néven a Deák téri evangélikus ifjúság tizenhét éves, „Grillusz Dániel” nevű tagjával kapcsolatban javasolta, hogy figyeljenek oda rá. Ez aljaság, emberileg megbocsáthatatlan. Hozzáteszem, a múlt feldolgozásában az evangélikus egyház az élen jár.

– Nem túl erős mezőnyben.

– Sokan azért nem szólnak meg, mert nem sikerült olyan légkört teremteni, amelyben a katarzis reményével tehetik. Mindenki a számonkéréssel kezdi, ami fenyegető és sarokba szorító módszer. Az ügynök kifejezés pedig stigmatizál. Ha például az együttműködő kifejezést használnánk, jobban felszabadulnának az emberek. Azon gondolkodom, hogyan lehetne tisztességes formát találni a kérdés feldolgozására. Gondoljunk Zakeus példájára. A stigmatizált kollaboránshoz elmegy Jézus, és együtt vacsorázik vele. Ennek a beszélgetésnek a következményeként tér meg a vámszedő.

– A reformra visszatérve: nem ismeretlen a lutheránus egyházban sem az a gondolat, hogy az egyházat állandóan reformálni kell. Most milyen változásnak volna itt az ideje?

– Az elmúlt évtizedekben arról vitatkoztunk, két vagy három egyházkerület legyen-e, itt legyen-e a püspöki székhely vagy ott, hagyományos fekete viseletük legyen-e a lelkészeknek, vagy inkább fehér ruhát, albát viseljenek. Ezek a strukturális kérdések, viták sok energiát vettek el az igazi reformoktól. Merthogy az üdvösség nem Sola Structura, hanem Sola Scriptura, vagyis inkább a bibliai hit megújításán kellene fáradozunk. Mint Luther idejében, ma is szükség van rá, hogy a büntető, a félelmetes Istenkép helyett az emberek felfedezzék a kegyelmes Istent, s hogy az egyház egész élete a hozzá való megtérés legyen.

– Sokszor az egyházon kívül hangzik a dörgedelmes felszólítás a megtérésre. A profi kommunikátortól kérdezem: mit lehet tenni azért, hogy a keresztény megnyilatkozásokban több legyen a pozitív, mint a negatív üzenet?

– Sok egyházi nyilatkozat „harci helyzetben” születik, tévtanításokkal szemben, döntési kényszerben. Ugyanakkor természetesen az igehirdetés nem tagadások sorozata, hanem állításoké.

Folytatás a másik oldalon!

– Amikor a Heti Válasz hasábjain kérdezték a véleményét, négy egyházi ember közül egyedül ön mondta, hogy Istennek nincs helye az Alkotmányban.

– Látja, az is döntési helyzet volt. Markánsan fogalmaztam, mert így gondolom, teológiai szempontból tartom elfogadhatatlannak, hogy Isten benne legyen az alapidokumentumban. A kereszténység értékteremtő és értékközvetítő tényére való utalást szükségesnek tartottam abban a nyilatkozatomban is, ám felhívtam a figyelmet a „ne vedd hiába Istened nevét!” parancsolatra. Isten nevét a legszentebbnek tartjuk. Ő, egy XX. századi teológus szavait idézve „egészen más”. A végtelent nem szuszakolhatjuk be az alkotmányozás végességébe, akárcsak a preambulum fennköltebb szavai közé sem. Keresztény emberként hiszek abban, hogy a világ jó rendjét - amit az alkotmány is megfogalmaz - végső soron Isten adja. Ám ezt nem erőszakolhatom rá a szekuláris társadalomra, amelynek többsége nem veszi komolyan Isten létezését, kormányzását, így nevét sem. Attól pedig kifejezetten óvni, hogy Isten neve olyan összefüggésben szerepeljen, mely egyházi és vallási előjogokat vagy ab ovo beleszólást alapozhatna meg, vagy egy konkrét állami berendezkedés transzcendens legitimációját nyújthatná. Az egyház missziói terepe nem az alkotmány. Azt viszont elvárom az alkotmánytól, hogy biztosítsa a háborítatlan vallásgyakorlást, s benne annak a lehetőségét, amit az egyházak saját eszközeikkel folytathatnak.

– Az általános vélekedés szerint a posztmodern emberre kevésbé jellemző a racionális gondolkodás, inkább az élményekre, az átélhető dolgokra nyitott. Mit tehet az egyház? Küzdjön ellene, vagy inkább lovagolja meg ezt a hullámot?

– Még nem találtam meg a helyes utat. Az biztos, hogy ma nem lehet ugyanúgy lelkészkedni, egyházat vezetni, mint régen. Az új eszközök átvételében addig biztosan elmennék, hogy változtatnék az igehirdetés tónusán. Ma nem szabad úgy prédikálni, hogy megmondom a tutit, és tekintélyből hirdetem az Igét. Sokkal adekvátabb a narratív igehirdetés, amikor a lelkész elmond egy történetet.

– Mintha Jézus is szeretne volna az effajta prédikálást.

– És milyen érdekes, hogy a jézusi példákat gyakran meg sem kellett magyarázni. Ma már a bibliakritika bebizonyította, hogy a magyarázatok a magvető-példázatok után későbbi betoldások. Az egyház, úgy tűnik szükségét érezte, hogy kiigazítsa, megmagyarázza Jézus „fenegyerek-stílusát”.

– Amikor az egyház evangelizálni próbál, gyakran elvárja, hogy a társadalom hasonuljon hozzá. Ebben persze nincs kockázat. De ha az egyház tesz nagyobb lépést a világi kultúra felé, abban van. Sérülhet a hite, meginoghat, egyeseket megbotránkoztat. Mégis, nem kellene időnként vállalni ezt a nagyobb kockázatot?

– Ezt a kérdést talán érdemes volna nagyobb körben is megvitatni. Valóban, kicsit tekintélyelvű módon szoktuk elvárni, hogy aki kapcsolatba akar lépni velünk, az ismerje meg és fogadja el a játékszabályainkat. S meglehet, hogy sokakat a számukra furcsa szokások tartanak távol az egyháztól.

Szirkon Berta

Szeptember 13-án a délután 4 órakor kezdődő szentmise keretében Balás Béla megyéspüspök úr húsz fiatalnak szolgáltatva ki a bérmlás szentségét.

E jeles eseményt Lóránt atya úgy időzítette, hogy a templomunk védőszentje -titulusa-, a "Szent Kereszt felmagasztalása" ünnepe mellé kerüljön.

A Püspök atyától megszokott mély, ugyanakkor közerthető hittanítása csendesen, de határozottan töltötte be a templomot.

Fontos azt tudnunk, hogy Jézus először úgy mutatkozik meg életünkben, mint forrás, majd úgy hat ránk, mint folyam, vagy a másik hasonlatával élve : előbb van a szomjúság, majd az ívás.

Nem elég , ha zúg a harang, vagy piros betűs az ünnep, vagy ha az orrunk előtt van a biblia. Lépnünk kell, tettekkel kell bizonyítanunk. De nem égig érő tornyot kell építeni, hanem lelkileg építkezni. Ráhagyatkozni Jézusra, Aki felszíni tetteinktől egészen a lelkünk legmélyebb pontjáig betölt bennünket.

Petőfi Sándor Nemzeti dalának első sorát eredetiben idézte: Rajta magyar!, amit aztán a költő biztatásra Talpra magyar!-ra változtatott. Tehát, előbb álljunk talpra , aztán rajta!

Egyszerű, de kedves és biztató szavait a bérmlásra váró fiatalok áhítattal hallgatták. Bátorította a fiatalokat, hogy "rajta", mert minden perc, ami Jézus nélkül történik, azért kár. Jézus eléjük jön, vándorlásuk társa lesz. Önálló és felelősségteljes élet kezdődik számukra, Jézussal a Szentlélek által többre jutnak, magasabbra.

Püspök atya gondolatai nagy hatással voltak a fiatalokra, akik a Szentlelket készültek befogadni, de a templomban helyet foglalókra is.

A szertartás jelentősegteljesen zajlott, a bérmlkozó fiatalok arcán látszott, hogy mindannyian megértették a Titkot, és azt a Jelenlétet, ami majd ezután sokkal konkrétabban fogja irányítani életüket, ha hagyják. Természetesek voltak és a szelíd mosoly végig ott ült az arcukon. Ez talán az első látható jele volt a Szentléleknek akkor és ott.

Ezután Lóránt atya is pár szóval biztatta a megbérmláltakat, hogy maradjanak közösségben ezután is. Számukra máris egy Ifjúsági kört indít szeptember 20-ával. Lóránt atya biztosan számíthat rájuk, mert ragaszkodásuk őszinte és lelkes.

A bérmlási szentmisét agapé követte, ahol a frissen megbérmláltak szeretetközösségben ünnepelhettek.

A Szentlélek adjon erőt ígéretük teljesítéséhez!

Vida Zoltánné

Egy fiatal nő ezt a levelet írta édesanyjának:

Amikor azt gondoltad, hogy talán nem is veszlek észre, láttalak, amint első rajzocskámat felragasztottad a hűtőszekrényre. Így adtál kedvet nekem ahhoz, hogy kifessem a házunkat.

Amikor azt gondoltad, hogy talán nem is veszlek észre, láttalak, amint enni adtál egy kóbor macskának. Így értettem meg, hogy szép dolog az állatokról gondoskodni.

Amikor azt gondoltad, hogy talán nem is veszlek észre, láttalak, amint sütötted nekem a születési tortát. Így értettem meg, hogy kicsiny dolgok mennyire különlegesek lehetnek.

Amikor azt gondoltad, hogy talán nem is veszlek észre, hallottalak, amint imádkoztál. Így kezdtem hinni annak az Istennek a létezésében, aki mindig megszólítható.

Amikor azt gondoltad, hogy talán nem is veszlek észre, éreztem, amikor adtál nekem egy jóéjtpuszt. Így értettem meg, mennyire szeretsz engem.

Amikor azt gondoltad, hogy talán nem is veszlek észre, láttam könnyeidet végigfolyni arcodon. Így tanultam meg, hogy amikor a dolgok rosszul mennek, néha a sírás jó tesz.

Amikor azt gondoltad, hogy talán nem is veszlek észre, láttalak mosolyogni. Így adtál kedvet ahhoz, hogy hozzád hasonlóan kedves legyek én is.

Amikor azt gondoltad, hogy talán nem is veszlek észre, láttam,

amint értem aggódsz. Így segítettél abban, hogy önmagammá válhassak.

Amikor azt gondoltad, hogy talán nem is veszlek észre, én csak néztelek, és meg akartam neked köszönni mindazt, amit értem tétől. Akkor, amikor azt gondoltad, hogy talán már nem is veszlek észre...

Bruno Ferrero

TANÚSÁGTÉTEL

Tizenegy, vagy talán tizenkét éves voltam, mikor legjobb gyerekkori barátommal nekivágtunk, hogy megmásszuk Pécsett a tettyei sziklát. A – mintegy 20-30 m magas – sziklatömb tetején a város egyik képzőművészeti büszkesége magasodik, egy életnagyságú (vagy még annál is nagyobb) kereszt, rajta a megfeszített Krisztus (Rétfalvi Sándor alkotása, 1969).

Bátran vágtunk neki a meredélynek (minden biztonsági kötélnélkül), és utunk első felében ügyesen vettük az akadályokat. A szikla repedései létraként szolgáltak, melybe hol belekapaszkodva följebb húztuk magunkat, hol pedig a lábunkkal megtámasztottuk magunkat. Körülbelül a szikla közepe táján lehettünk, mikor pillanatok alatt elsötétedett az ég, majd hatalmas nyári zápor kerekedett. Teljesítményünk fölötti öröm hamar halálfélelembe csapott át. A vizes sziklák síkossá váltak, és hol a kezünk, hol a lábunk csúszott le róla. Megpróbáltunk visszafordulni, de az még veszedelmesebbnek tűnt, mint a fölfele menet. Így hát zuhogó esőben folytattuk hegymászásunkat, kétség-

beesetten keresve a biztos fogódzkodókat. Mindkettőnk a sírás környékébe. Nem sokszor imádkoztam olyan buzgón isteni gondviselésért, mint azokban a nehéz pillanatokban. Már magam sem tudom hogyan, de valahogy fölértünk, és az első dolog, amit megpillantottunk, az a feszület volt. Mindketten éreztük, hogy ott valami rendkívüli dolog történt. Csúrom vizesen, átfázva, remegő lábakkal elvonsoztuk magunkat a csúcstól párszáz méterre emelkedő Havihegyi templomig, és ott – az ajtó zárva lévén – leültünk a lépcsőre, és megköszöntük Istennek, hogy megmentette az életünket. Bár nem ezeket a szavakat használtuk, de akár ezt a jeremiási igét is idézhettük volna:

„A messzeségben” – mikor kilátástalan volt a helyzetünk a szikla közepén a zuhogó esőben – „is megjelent az Úr:” – Rétfalvi Sándor alkotásában – Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen” – és tényleg, mintha Isten keze húzott volna magához, hogy semmi bajunk ne essék. Így mondtam le tizenegy-tizenkét éves koromban hegymászó karrieremről, hogy inkább Isten örök szeretetének kifejezésére adjam a fejem...

Forrás: Internet

Uram, amikor éhes vagyok, küldj valakit, akinek élelemre van szüksége;

Amikor szomjazom, küldj valakit, akinek vízre van szüksége;

Amikor fájom, akkor is küldj valakit, akinek melege van szüksége;. Amikor szenvedek, küldj valakit, akit meg kell vigasztalni;

Amikor a keresztem nehéz, küldj valakit, akivel megosztom a terhet;. Amikor nincstelen vagyok, küldj valakit, aki szegényebb, mint én;

Amikor nincsen időm, küldj valakit, akinek egy kicsit segíthetek;

Amikor bátorítatlan vagyok, küldj valakit, akit bátorítani kell;

Amikor megértésre vágyom, küldj valakit, akit meg kell érteni;

Amikor szeretném, hogy gondomat viseljék, küldj valakit, akinek gondját viselhetem;

Amikor magamra gondolok, fordítsd gondolataimat mások felé.

G y e r m e k o l d a l

HITTANOSOK ŐSZI KI- RÁNDULÁSA

Október 4. szombat

Indulás: reggel 8 órakor a
templom előtt

Cél: Barcs, Ősborókás, Sétahajózás a Dráván!

Hazaérkezés: este 7 órára
Ebédet biztosítunk, részvételi
díj nincs!

"Mátyás király" adogatós

Időtartam: amíg a kedvünk tartja

Kor: 5 éves kortól, 6-20 játékos

Helyszín: szabadban, teremben

A játékosok két sorba állnak fel, egymással szemben, kb. 2-3 m távolságra. Cikkcakk vonalban dobják egymásnak a labdát, mindig a szemben lévőnek. A sor végén álló játékos nem cikkcakkban, hanem a vele szemben állónak dobja a labdát.

Adogatás közben a következő mondokát mondják:

Egy előre,
két kettőre,
három hatra,
hat kilencre,
töltsd ki tízre,
tizenegyre.

Mátyás király
dobbintóra.

Dobd meg jobban,
fél oldalra!

Supp!

A mondóka végén szétfutnak a játékosok és akinél a labda maradt, megpróbál kidobni valakit a szétfutó társai közül. Akit eltalál, az kiesik. A játékosok megint sorokba rendeződnek, mondóka ütemére adogatják a labdát, a mondóka végén szétszaladnak és a labdás játékos megpróbál kidobni valakit. A játék addig folytatódik, míg egy játékos marad.

Változás a hitoktatásban

Joós Klára

hitoktató

1988. március 14-én születtem. A pécsi Püspöki Hittudományi Főiskola ötödéves, végzős hallgatója vagyok.

Sok mindenbe sikerült betekintést nyernem az eltelt évek alatt. Cikkeket írtam, ifjúsági táborokat szerveztem, számítógépes munkákat végeztem.

A zene sem áll távol tőlem, különösen a zongora és a hegedű nyerte meg tetszésemet. Örültem a felkérésnek, hogy a nagyatádi gyermekek hitoktatását vállaltam. Igyekszem tudásom, tehetségem legjavát nyújtani, hogy egyházam missziójában részt vehessek.

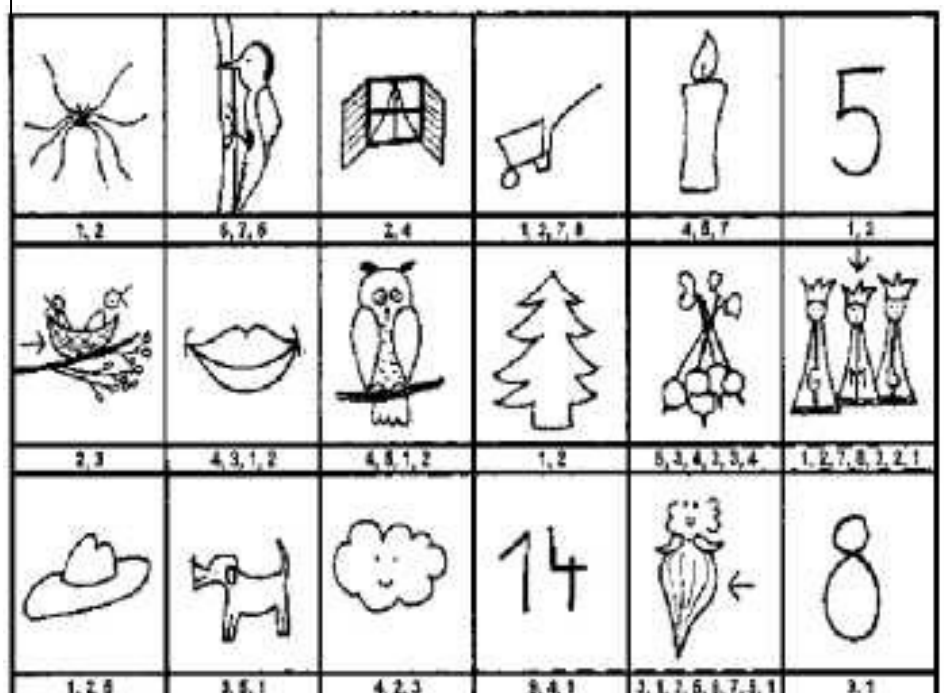

Nagyatádként szívemen viselem az atádi gyerkőcök Istenhez kísérésének ügyét. Már nagyon várom az őszi kirándulást, ahol még több hittanossal ismerkedhetek meg, mint a hittanórákon.

Klári néni

BIBLIAI REJTVÉNY

Egy bibliai idézetet kapsz eredményül, ha megfejted az alábbi rejtvényt. A képen látható tárgyak, dolgok megfelelő betűit összeolvasva szép igét kapsz eredményül. (Pl. : 5 esetében az Ő és T betűk.)

Emlékezzünk Assisi Szent Ferencre /kb. 1180–1226/

Szent Ferenc megtérésének idejétől halála napjáig, egészségesen és betegen, mindig gondot fordított arra, hogy megismerje és kövesse az Úr akaratát. Életével így megvalósította mindazt, amit ferences karizmának nevezünk. Ez, nagyon leegyszerűsítve a következőket jelenti. Bűnbánat tartása, hirdetése, szegénység, engedelmesség, tisztaság, derű, a Mennyei Atya képének továbbadása és az egyház állandó újjáépítése.

1226. szeptember végén, október elején végrendeletet készített, amelyben — mint általában az emberek a számukra fontos, legfontosabb dolgokról rendelkezni szoktak — Ő is eredeti szándékait akarta élete végén újra megfogalmazni. Bár minden szava ma is érvényes, mégis a következők kiemelése jelen korunkban számunkra különösen fontos,

„Az Úr a templomaiban olyan mély hitet öntött belém, hogy ilyen egyszerű szavakkal imádkoztam, Imádunk Téged Urunk Jézus Krisztus, itt és a világon lévő minden templomodban és áldunk Téged, mert szent kereszteddel megváltottad a világot. Azután egyházi rendjükre való tekintettel olyan határtalan bizalmat adott nekem az Úr és ad szüntelenül papjai iránt, kik a római Szentegyház szabályai szerint élnek, hogy még ha üldöznének, akkor is csak hozzájuk menekülnék. És úgy akarom tisztelni, szeretni és becsülni őket és a többieket, mint uraimat. És nem akarom észrevenni rajtuk a bűnt, mivel Isten Fiát szemlélem bennük, s ezért uraim ők. Így gyakran be kell térnünk a templomba és tisztelnünk kell a klerikusokat, nem annyira magukért, mint inkább hivatalukért és Krisztus szentes Testének és Vérének szolgálatáért, melyet az oltáron ők mutatnak be, érintenek és ők szolgálnak ki másoknak. Senki sem üdvözülhet, csak a mi Urunk Jézus Krisztus szent igéi, teste és vére által. Ezeket pedig a klerikusok ejtik ki, hirdetik, szolgáltatják ki.”

Mikor egészen közel érezte már halálát, az őt körülvevő testvéreket megkérte, hogy énekeljék el az

által korábban szerzett Naphimnusz, majd még egy versszakot költött hozzá:

„Áldjon Uram nővérünk a testi Halál,
Aki elől élő ember el nem futhat,
Aki halálos bűnben halszik meg, jaj azoknak,
És boldogok, kik magukat megadták számukra
a Te szent akaratodnak,
A második halál nem fog fájni azoknak.”

Ezután félelem nélkül meztelenül a földön hamun fekvé várt a Halál nővért, mondván, hogy ő is hamarosan földdé és hamuvá lesz. Gvárdiánja azonban megparancsolta neki a szent engedelmesség nevében, hogy egy szákszövetű habitust vegyen fel, melyet nem tulajdonul, hanem kölcsönként kapott, s megtiltotta, hogy elajándékozza. Így feküdt végül énekelve, evangéliumot hallgatva, majd a jelenlévőket — és bennük az összes ferences testvért akik a világom bárhol élnek, sőt mindazokat, akik a világ végezetéig utánuk jövődök lesznek — megáldva boldogan várakozott. Ekkor egyik testvér látta, hogy halála pillanatában elemelkedett a lelke egyenesen az Égbe, mint egy fényes csillag. Ezért a ferences rendben halálát „transitus”-nak, átmenetnek nevezik és az október 3-i ünnepi zsolozsmában így írják le.

A szegény és alázatos Ferenc gazdagon égbe szállt, angyali dicsérek magasztalják.

Megjegyzendő, hogy Szent Ferenc október harmadikán naplemente után halt meg, s mivel a régiek a naplementétől számították a következő napot, számukra ez már 4. volt, ezért ez lett szentünk ünnepe.

Assisi Szent Ferenc sírja 1818 évig a feledés homályába merült, ekkor találták meg mélyen az assisi bazilika alatt. Ezt követően építették ki a sír körül a jelenlegi kápolnát. Assisi városát Ferenc olyan nagyon szerette, hogy ott akart meghalni, de halála előtt még megáldotta a várost légy áldott Szent Város Assisi. Nem véletlen tehát, hogy mind XVI. Benedek pápa, mint Ferenc pápa a béke városának nevezte és megbékélési célú kongresszusokat tartanak ezen a helyen. Itt a zarándokok, turisták is megérik a derűt, a békességet, Assisi Szent Ferenc láthatatlan és mégis jelenvaló lelkületét.

Forjanné dr. Lechner Éva

Rétvári: Az önkormányzati választás tétje az összefogás

Az államtitkár szerint az az önkormányzati választások tétje: tudnak-e a települések is osztozni az ország sikereiben, amit a munkahelyteremtés, a gazdasági növekedés vagy a családok támogatása terén sikerült elérni.

A négy évvel ezelőtti választásokhoz képest ma az önkormányzatoknak szabadabb a gazdaságuk, mert a kormány átvállalta az adósságukat — közölte az Emberi Erőforrások Minisztériumának parlamenti államtitkára kedden a Somogy megyei Kadarkúton. Rétvári Bence az esti választási fórumot megelőző sajtótájékoztatóján beszélt arról, hogy az elmúlt négy évben 1247 milliárd forint adósságot vállalt át a kormány a településektől, így azok már a település érdekei szerint, és nem az adósságtörlesztés részleteihez igazodva határozhatják meg feladataikat.

Az államtitkár fontosnak nevezte azt a változást, hogy most már nem négy, hanem öt évre választják a helyi önkormányzatok tagjait, vagyis az országgyűlési választásoktól „eltolódik” a helyhatósági választás, az országos pártpolitika tehát sokkal kevésbé befolyásolja mostantól az önkormányzati voksolást. Az összeférhetetlenségi szabályok szigorításával pedig az országos és a helyi politikai szint „időben és személyekben is elválik egymástól”.

Szólt arról is, hogy az önkormányzati választás tétje az összefogás: tudnak-e a települések is osztozni az ország sikereiben, amit a munkahelyteremtés, a gazdasági növekedés vagy a családok támogatása terén sikerült elérni. „Azt szeretnénk, ha az ország nagyszámú sikerei helyi sikerekké is válnának, erre pedig a Fidesz-KDNP jelöltjei jelennek garanciát” — mondta Rétvári Bence.

Az államtitkár úgy vélekedett: a baloldalon „egymással civakodó kis pártok jelöltjei személyi küzdelmeket és presztízsharcot vívnak”, amelyek nem a települések érdekeiről, hanem a pártok helyi pozíciószerezéséről és egymás közötti erőviszonyairól szólnak.

A Jobbik esetében pedig „a Kovács Béla-ügy is bizonyítja, hogy senki se tudja, hogy ha a Jobbik jelöltjeire szavaz, akkor kire szavaz valójában”. A Jobbik két cikluson keresztül is olyan embert tudott Brüsszelbe juttatni, „akinek a múltját nem hiába akarták elfedni”, ugyanis nem a magyar érdekek, hanem „Oroszország érdekének szolgálatába szegődött” — jelentette ki Rétvári Bence.

Szászfalvi László országgyűlési képviselő, a Fidesz választókerületi vezetője szerint fordulóponthoz érkezett az ország, hiszen a most következő ötéves önkormányzati ciklus az új, hétéves európai uniós fejlesztési ciklussal együtt indul. Emlékeztetett arra, hogy az európai uniós forrásoknak most már a 60 százalékát fogják gazdaságfejlesztési célokra fordítani, s ebből jutni fog Kadarkútnak is, ahol az elmúlt négy évben jelentős építkezések indultak el.

Karsai József (Fidesz-KDNP) polgármester, aki ismét indul a posztért, arra hívta fel a figyelmet, hogy az eltelt négy év alatt több mint kétmilliárd forint forrás érkezett a városba. Egyebek mellett szennyvízcsatorna-hálózat épült önálló tisztítórendszerrel, kistérségi „gyermekesély” programot indítottak, felújították a város útjainak 90 százalékát, illetve jelentős közmunkaprogramot működtettek. Ez utóbbihoz kapcsolódóan szociális szervezetet szeretnének alapítani, de tervezik egy sportcsarnok és új egészségház építését is, miközben munkahelyteremtő beruházások megvalósítását is támogatják — jelezte a polgármester.

Októberben is Kempis Tamás- sal

1
Aki elszakad ismerőseitől és barátaitól,
ahhoz közelebb lesz Isten és az ő
szent angyalai.

2
Ha valaki segítségünkre szorul,
szabad némelykor valami jót el-
hagynunk, vagy jobbra váltanunk.

3
Ha értenél ahhoz, hogy mindig alá-
zatosan és mértéktudóan maradj
meg önmagadban, nem esnél olyan
könnyen veszedelembe, sőt bűnbe
is.

4
Magunkat csapjuk be,
ha testünket rendetlen szeretettel
szeretjük.

5
Ha az elején egy kicsit erőszakot
vennénk önmagunkon: akkor ké-
sőbb könnyen és jókedvvel min-
dent megtehetnénk.

6
Igen nagy dolog engedelmisségben
élni,
magunkat előljáró alá vetni,
az önrendelkezésről lemondani.

7
Ó, milyen tompa és érzéketlen az
emberi szív, hogy csak a jelenvalón
gondolkodik, ahelyett, hogy inkább
az eljövendőre tekintene.

8
Nincsenek arányban az e világban
elviselt szenvedések azzal az eljöv-
endő dicsőséggel, amelyet általuk
kiérdemlünk.

9
Mert amint valaki önmagát keresi,
a szeretetből kihullik.

10
Szívesen elvárnánk,
hogy mások tökéletesek legyenek,
saját hibáinkat azonban nem javít-
gatjuk.

11
Most van idő: gyűjts halhatatlan

kincseket, üdvösségeden kívül
másra ne gondolj; csak azzal tö-
rődj, ami Istené.

12
az egyszerűekkel jár-kezel az Isten,
az alázatosoknak nyilatkoztatja ki
önmagát, megnyitja a tisztaszívűek
szemét.

13
Ki miben vétett, abban fog keserve-
sebben bűnhődni.

14
Kell is, hogy mindenütt béketűrés-
sel légy, ha belső békességet
akarsz,
és el akarod nyerni az örök koronát.

15
Aki jobban megtanul tűrni,
meggyőzi önmagát, a világnak ura,
Krisztus barátja és a mennyország
örököse.

16
Az egyszerűségnek a szándékot,
a tisztaságnak a cselekvést kell jel-
lemeznie.

17
Az egyszerűség Istenre irányít,
a tisztaság birtokba veszi őt
és örömét leli benne.

18
Sokan azon igyekeznek, hogy el-
fussanak
a kísértések elől; de még jobban
beléjük bonyolódnak.

19
Pusztán futással nem győzhetünk:
de a türelem és az igazi alázatosság
által
minden ellenségünkénél erősebbek
lehetünk.

20
Tekintsd a legkisebbet a legesleg-
nagyobbak, s ami inkább megve-
tésre méltó, azt különleges ajándék-
nak.

21
Ha az után vágyakozol,
hogy semmi rosszban se legyen
részed,
hogyan lehetnél Krisztus barátja?

22
Nincs olyan kicsiny és semmit érő
teremtmény, amely Isten jóságát ne
tükröznék.

23

Ha jó szívvel veted vállad a keresz-
t alá,
a zaklattatásnak mindenféle terhe
az isteni vigasztalásba vetett biza-
lommá változik.

24
Isten nélkül semmi sem lehet soká-
ig tetszésünkre, ha valaminek ked-
vesnek kell lennie, jól kell esnie,
szükséges, hogy az Úr kegyelme is
jelen legyen.

25
Jaj, milyen kevés szeretet és erőtlén
áhitatosság van abban, aki olyan
könnyen
elhanyagolja a szentáldozást.

26
Ha valami jobban és hasznosabban
szolgálná az ember üdvösségét,
mint a szenvedés, Krisztus megmu-
tatta volna szavával és példájával
is.

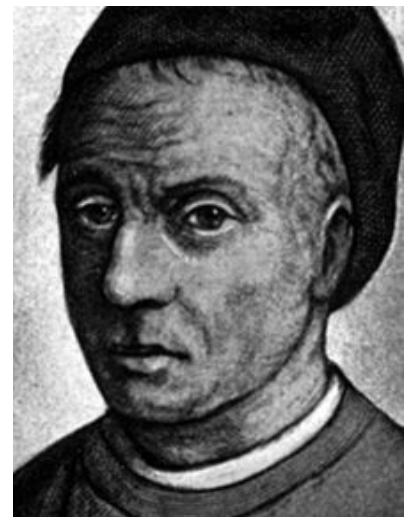
27
Az Istent szerető lélek fölébe nő
mindennek, ami Istennél alábbvaló.

28
Ha szívedben jó és tiszta volnál,
mindent akadály nélkül látnál
és helyesen fölfognál

29
Hitedet fogják számon kérni tőled
és igaz életedet, nem elméd járását
és Isten titkainak mélységét.

30
Az az ember, aki nem keresi Jézust,
többet árt magának, mint az egész
világ
és minden ellensége.

31
Ne beszélj sokat, maradj csöndben,
Istenednek termő örömeiben.

TISZTÁNLÁTÓK ÉS TISZTÁNHALLÓK

Szám Kati

A minap korábban hazaértem, és hogy növeljem a rám váró vasalás élvezeti értékét, szörfözni kezdtem a tévécsatornák között. Ismeretlen vizekre tévedtem.

Miközben a vasalódeszkával hadakoztam, aggódó édesanya hangjára lettem figyelmes, aki az iránt érdeklődött, hogy várandós lányának farfekvéses babája megfordul-e a szülésig. Valamiért feltámadt bennem a női együttérzés, és bár furcsálltam, hogy manapság már helyszíni közvetítést is láthatunk egy nőgyógyászati rendelőből, nem szerettem volna anélkül nekikezdeni férjem ingeinek, hogy meg ne tudnám a választ.

A képernyőre pillantottam, ahol a szemben ülő hölgy kedvesen, de ellentmondást nem tűrő hangon így szólt: "Sajnos, asszonyom, nem fog. De úgy látom, a baba egészséges lesz." Képzeli, e pontos diagnózis az asztalra terített kártyapakliban rejtőzött. A médium nem is bocsátkozott további részletekbe, hisz jött a következő telefonáló. Azt szerette volna megtudni, hogy lesz-e még neki valaha párkapcsolata, de aztán igen hamar konkréttá váltak igényei, mert a következő kérdése az volt, külföldi lesz-e, és milyen autóval fog rendelkezni. A szemüveges hölgy, akinek neve alatt ez szerepelt: tisztánlátó (gyanítom, nem mint szemészeti kategória) természetesen nem jön zavarba, „kártya perdül, kártya mén”, és már kétségem sincs afelől, hogy akár a jövődöbéli cipőméretét is tudná prezentálni. Hamarosan követi őt tisztánhalló és tisztán érző kollégája is. Ekkor már én is tisztán éreztem. Az égett inguujj szagát, amelyen döbbenetemben rajtafelejtettem a vasalót. A telepátikus képességekkel bíró hölgy nyilván azért nem figyelmeztetett a veszélyre, mert nem jött létre köztünk az a tisztán ezoterikus kapcsolat, amelyet az emelt díjas telefonvonal hív életre.

Másnap felvilágosítottak, hogy több ismert csatorna alakul át napi néhány órára képernyőjósávvá. Valójában csak egy általam már ismert tény tapasztalhattam meg hétköznapi valójában. Eszembe jutott ugyanis, hogy pár éve érdekes előadáson vettem részt. Egy európai médiaszakember tartott előadást arról, hogy a gazdasági válságra és az internet előretörésére, milyen új

ötletekkel válaszoltak a világ magazinfejlesztői. Lélegzetelállító technikai újdonságokat, frappáns marketingfogásokat és érdekes tartalmi újításokat vonultattak föl a különböző országok. Nem kis kíváncsisággal vártam, milyen innovációval vonta magára a figyelmet Magyarország legdinamikusabban fejlődő magazinja. Egyik bulvárlapunk vívta ki ezt a címet, amely az előadó szavaival: „fölsimerte és kiszolgált a magyarok reális igényét.” Vagyis rendszeres horoszkóp rovatot indított.

Hála zsoltár

„Figyeljete, egek, hadd szójak! Hallgassa a föld is szám beszédeit! Csepegjen tanításom, mint az eső, hulljon a beszédem, mint a harmat, mint langyos zápor a gyenge fűre, s mint enyhe permet a pázsitra! Az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket!”

Mózes 5. könyve 32,2-3

El sem hinnéd, ki énekelte ez a zsoltárt! Hát Mózes! Az a Mózes, aki két és fél millió ember gondját-baját hordozta 40 éven át a pusztában. Akit kikezdtek, nem fogadtak el. Aki ellen zúgolódtak, és vissza akartak fordulni Egyiptomba. Akinek végig kellett hallgatni a tyúk-pereket, a panaszokat. Az a Mózes, aki Isten kezéből vehette el a kőtáblákat, de aztán össze is törte őket, amikor látta, mit tett a nép. Akinek Isten megmutatta a hegyen a mennyei templomot, hogy aztán annak mintájára építsen egyet a pusztában.

Dinamikus, mozgalmas életet élt, tele veszéllyel. Egyetlen napot sem tudott elképzelni Isten vezetése nélkül.

Ez a Mózes énekelte a fenti zsoltárt. Belegondoltál?

Próbáld meg egy lapra tenni Mózes gondjait, terheit a tiédre. Valószínű, nem leszel könnyű helyzetben.

És most helyezd egy lapra Mózes hálaénekét és a tiédet. Lehetne rajta változtatni, nem igaz?

Kezdd el még ma gyakorolni, hogy szavaid kedvesek, lágyak legyenek, építőek és bátorítóak. Helyezd a hangsúlyt Isten csodáira, hatalmára, amit életedben tett.

Hidd el, egy idő után a Te éneked is hasonlítani fog Mózes énekére.

Jó gyakorlást kívánok!

Dr. Paul Müller:

A „Szenvedéssel formál a Mester” c. könyvből az Isten cselekedete gyakran rejtély előttünk című fejezetből

Az Igaz Örömet nem a magas életszínvonal, hanem a Jézus Krisztussal való hitbeli kapcsolat adja.

- Az igaz örömet nem az „élet-élvezőknél” találjuk, akiknek minden földi kívánságuk teljesül, hanem azoknál, akik önzetlenül szolgálnak, és segítenek, ahol kell.

- Nem azoknál találjuk, akik duzzadnak az egészségtől, és életerőtől, hanem azoknál, akik csendben növekednek és érnek a végső cél felé, a Jézus képére való átalakulás felé.

- Nem a hangoskodó, fékevesztett barátoknál találjuk, hanem a Jézust követők szeretetében és közösségében.

- Nem az erőszakosoknál, hanem a békesség keresőknél.

- Nem az elismert és tisztelt embereknél, hanem gyakran a hitük miatt üldözötteknél.

- Nem azoknál, akik magabiztosan uralkodnak embertársaik és körülményeik felett, hanem gyakran azoknál, akik gyermeki bizalommal engedelmeskednek a mennyei Atyának, és hálások ajándéka-ért.

- Nem azoknál, akik Isten elől menekülnek, hanem akik teljesen odaadják magukat Jézusnak.

Ebben az örömben éltek Jézus tanítványai századokon át. Ezért írhatta Pál még a fogságból is: „Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete”/Fil4,4/

Egy tanítvány felkereste a mesterét, aki a halálán volt. - Hagyj rám valamit örökségül a bölcsességedből – kérte tőle. A bölcs kitátotta a száját és kérte az ifjút, nézzen bele. - Megvan a nyelvem? – kérdezte tőle. - Igen – felelte a tanítvány. - És a fogaim, megvannak még? - Nincsenek – válaszolta a tanítvány. - És tudod-e, hogy a nyelv miért él tovább, mint a fogak? Mert puha és hajlékony. A fogak hamar kiesnek, mert kemények. És ezzel tudsz mindent, amit érdemes megtanulni. Többre nem tudlak megtanítani.

Bruno Ferrero nyomán

KEGYES TÖRTÉNETEK: A PETI

Kiss Klára, hitoktató

„Tényleg hittanra fog járni? Inkább ne, nem lehet vele bírni! A Peti ... na majd te is meglátod!” Írhatnám, hogy ezekkel a mondatokkal vezették be Petit az életembe és az ovis hittanra. De az ismeretségünk már korábban kezdődött.

Öt évvel ezelőtt hallottam hírért, hogy meg fog érkezni. A Margitéknál unoka lesz... Megszületett a Margiték első unokája! És fiú!

Öblös babakocsiját már messziről felismertem az utcánk végében: tavasszal szuszogott, nyáron hadonászott, ősszel kirúgta a kocsi oldalát, télen jött a foga. Majd gyors és heves járműváltások következtek: a sport babakocsit

tolta, nem ült bele, a lábbal hajtos motorral befarolt az utca közepére, a kis bicikli után meg rohant anyu, de sosem érte utol. Aztán megszületett a kistestvér, és én az alagsorból minden gyereknevelési könyvet felhoztam, hogy támogassam a szülőket vállalt kötelességük teljesítésében. Peti azonban nem kerülhetett el, hogy kordedvezménnyel óvodás legyen. És így lett az ő neve ezentúl Apeti.

Nem győzök eléggé hálás lenni Istennek, hogy a gondolatainkat csak Ő ismeri. Mert amikor anyuka rákérdezett az ovis hittanra, én nem azt gondoltam, amit a szám kimondott: „Persze, jöjjön csak a Peti, nagy szeretettel várjuk!” A mondatból a módosítószókat és a minőségjelzőt kihagyhattam volna! A többes szám első személyű igealakot meg tudom magyarázni, nem hiába

végeztem el a hittanarit: az isteni működés 3 személy működése: várjuk – a Mennyei Atya, Jézus és a Szentlélek... és én is ott leszek a hittan órán szerényen, a háttérbe húzódva.

Az első foglalkozás első öt percében Peti két lányt lökött föl, és három fiúba boksolt bele. Nem tudott a közös imába bekapcsolódni, viszont az említett két lány és három fiú buzgóbban imádkozott, mint valaha. A következő öt percben gondolatban módosítottam a pedagógiai célt: ma nem a „Bocsássunk meg szívből egymásnak!” lesz az óra fő gondolata, hanem a „Szeretjük embertársainkat (még nevelőinket is)!”

Két elhajított kisautó, egy összefirkált színező, meg néhány gyors focicsel a kis asztal alatt szétfeldöntéssel. Nekem a 10. és 20. perc között eltelt idő eseményei kiestek. Csak egy villanásnyi, de erőteljes

isteni sugallatra
e m l é k s z e m :

„Jobban járunk, ha ezt a hittan órát minél előbb a b b a h a - gyod!” (Istenem, legalább tudjak kitalálni valami

normális befejezést! És segíts, hogy ezt az ovis foglalkozást ne akarja megnézni egy szakfelügyelő!)

„Gyerekek! Próbáljatok meg rám figyelni! Nagyon fontos dolgot mesélek nektek! Reggel beszélgettem Jézussal, és azt mondta, hogy Klári néni, nagyon szeresd az ovisokat! Na jó, látom, hogy nem tudtok figyelni, akkor most szépen elkészönnünk, és jövő hétfőn találkozunk!”

A következő hétfőn Petivel egyszerre értünk az óvodához. Libasorba rendeződtünk, hogy be tudjunk menni a kiskapun. Elöl anyuka öcsivel, utánuk Peti és én. Peti úgy irányította hadmozdulatait, hogy mi ketten lemaradtunk. Megfordult, megragadta a kabátgombomat, magához húzott, és halkán megkérdezte: „Te tényleg beszéltél Vele?”

Egyházügyi törvény: a strasbourgi bíróság elutasította a kormány fellebbezését

Forrás: [Magyar Kurír](#)

Elutasította az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) szeptember 9-én a magyar kormány fellebbezését a magyar egyházügyi törvényt elmarasztaló április 8-i ítélete ellen. A strasbourgi székhelyű Európa Tanács égisze alatt működő igazságszolgáltatási testület a honlapján hozta nyilvánosságra, hogy jogerőre emelkedett az elsőfokú ítélet.

Az EJEB-hez az Emberi Jogok Európai Egyezményének megsértésére hivatkozva lehet fordulni akkor, ha a panaszos a saját hazájában már az összes jogorvoslati lehetőséget kimerítette.

Magyarországról kilenc kisegyház fordult a bírósághoz azzal a panasszal, hogy sérült a gyülekezési és egyesülési szabadságuk, miután az új egyházjogi törvény megfosztotta őket egyházi státusuktól.

Az áprilisi elsőfokú ítélet azt is kimondta, hogy az egyházaknak kártérítés jár, de ennek mértékéről a kormánynak és a panaszosoknak kell meg egyezniük az ítélet véglegessé válása után. Most ez az ítélet emelkedett jogerőre, a fellebbezés elutasítása nyomán.

A magyar Alkotmánybíróság tavalyi határozatában már megsemmisítette az egyházügyi törvényt.

A strasbourgi bírák azt mondták ki az elsőfokú ítéletben, hogy a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadsága tekintetében sérült a magyar államot beperlő vallási közösségek gyülekezési és egyesülési szabadsága azáltal, hogy az új egyházjogi törvény megfosztotta őket egyházi státusuktól. Magyarországnak az ilyen törvényi szabályozás helyett lett volna más lehetősége is a „bizniszegyházak” kiszűrésére – szögezték le.

A most jogerőre emelkedett ítélet nem határozott a kisegyházaknak járó kártérítés mértékéről. Azt mondta ki, hogy öt panaszos esetében a jogsértés kimondása megfelelő elégtételt jelent. A további követeléseket illetően a feleknek most hat hónapjuk van arra, hogy ezekben megegyezzenek. Ha ez nem sikerül, akkor a bíróságnak kell megállapítania a kártérítési összeget.

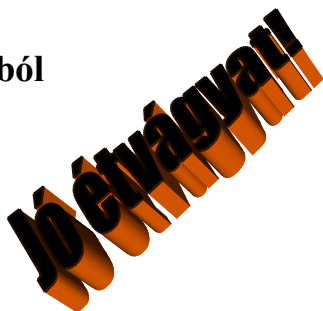
Szilvalepény

Tóthék konyhájából

Hozzávalók:

- 2 pohár kefir
- 2 pohár cukor
- 4 pohár liszt
- 1 pohár olaj
- 1 csomag sütőpor
- 2 db tojás

Ezeket összekeverjük, tetejére gyümölcsöt teszünk, majd megsütjük. Ha kihűlt, fahéjas cukorral meghintjük. 50 dkg szilva szükséges hozzá.

Tollas Tibor

Túlélők

Az 1956-os forradalom és szabadságharc 30. évforduló-jára

Legyen csendes az álmuk,
mert nem haltak hiába.
– Letarolt erő fái –
úgy fekszenek
vigyázzba’.

Földtömte szájuk némán
kiált időtlen esküt.
Elvetett mag a rögben
a csontmeztelen testük.

Feldúlt sírjukon mécses,
október tűzvirága,
a holtak jogán kérdez,
választ már mit se várva.

Múltunkat elrabolták,
a sivár jelen hallgat.
Ők éltek túl, - a holtak,
A győztes forradalmat.

Tollas Tibor megkapó versével hajtunk fejet '56 mártírjai előtt. Isten nyugosztalja szabadságharcosainkat!

Michel Quoist:

Üdvözlég Mária

Miért okoz nehézséget némely kortársunknak a Szűzanya tisztelete? Mások meg miért torzítják el tiszteletüket olyképpen, hogy mindenütt a Boldogságos Szűz közbelépését látják, és szinte mágikus hatalmat tulajdonítanak bizonyos áhítat-gyakorlatoknak? Igen sok értelmi sablon, kétes teológia és naivitás akadályt képez, sőt, el is torzítja Mária egyszerű tisztaságát. Ugyanakkor sok zártszívű, gögös szellem nem fogadja el Mária tanúságtételét a „hatástalanság” végtelen hatóereje mellett.

Az emberi történelem középpontjában Szűz Mária az, aki szelplőtelen szeretetnek az Atya terve iránti csendes odaadásával viszi előre a világot.

Szűz Mária kortársaink szemében nem „modern”, de a modern világnak szüksége van rá, hogy az életnek olyan értékeire emlékeztessen, amelyek ebben a világban feledésbe merültek.

Körülfötted az emberek lemosolyogják a szüzességet, sőt mi több, megvetik.

Mária nem modern, mert szűz.

De Mária a szüzesség szellemi termékenységének bizonyossága. A Szentlélek közreműködésével Istenanya, és minden embernek anyja, Krisztusban.

Ha a Szentlélek jegyese leszel – ugyan nem testileg, de annál sokkal biztosabban, megsokszorozod a világban az életet és a szeretetet.

Hogy a teremtés műve előbbre jusson és átalakuljon, hogy az emberiség haladjon, a tudományba, a technikába... az atom-energiába veted bizalmadat.

Mária nem modern,

feltűnő gesztusok nélkül,

szónoklatok nélkül,

külső tevékenység nélkül,

harc nélkül,

vérontás nélkül,

egyszerűen azzal, hogy egész életével IGENT mondott Istennek, Krisztust adta a világnak, és Vele megmentette a világot.

Az elektronfizika, az automatizálás, az űrrakéták ragyogó századában

Mária figyelmeztet téged

a tiszta áldozat,

a figyelmes szeretet,

a benső készenlét,

a csend

végtelen hatalmára.

Mária „igen”-je kettős: a megtestesülésre és a megváltásra adott igen.

Minthogy Mária teljesen az Atya Országának szolgálatára szentelte magát, teljesen tiszta lévén, benne a megtestesülést és a megváltást semmi sem akadályozta.

A szerelmes szavak nevetségesen hatnak, ha nem a szerelmes ajkáról hangzanak el.

A rózsafüzér nagyon szegényes és hatástalan imának tűnik számodra ebben a modern világban, amely annyira gazdag különféle kifejezési módokban.

Pedig az a szeretet párbeszéde: nézzük, csodáljuk, szemléljük Krisztus titkait, és közben mindig ugyanazokat az üdvözléseket, kéréseket intézzük Ahhoz, aki Jézus Krisztust adta nekünk.

Kortársaidal egyetemben tévedsz, mert Mária a legmodernebb, a legelső asszony.

Ő halad azoknak az embereknek beláthatatlan serege élén, akik útban vannak, hogy találkozzanak Istennel, Akit elveszítettünk.

Az emberi tisztaság teljessége.

A szeretetnek kiszolgáltatót Szív.

Teljes Szabadság, hogy Istennek az emberrel kötött menyegzőjén kimondja az

IGENT.

Ő az első asszony, aki Istennel végelesen megkötötte a Végtelen Szeretet szövetségét. Őbenne találkozott a természetes a természetfölöttivel,

a véges a végtelennel,

az ember az Istennel.

Ő az első „újáteremtett” teremtmény, aki eljegyeztén magát a megváltott emberi természettel, prototípusa annak az embernek, akivé nekünk is válnunk kell.

Mária alakja méltóságteljesen magaslik ki az emberiség színe előtt, hogy eleven tanúja legyen természetfölötti rendeltetésünknek.

Minthogy az égben él lelkével, szívével és testével, valamint a mi testünkben és vérünkben is felvitt oda, valamint egy keveset abból az anyagból is, amely szintén várja a maga mennybevitelét.

Idősebb nővérünként

vár minket,

vonz minket,

előre viszi az emberiséget,

Előre viszi a világminden-

séget.

Jézus Krisztus, Isten Fia, egyúttal közülünk való asszonynak is a fia.

Így, hála Máriának, ő még jobban hozzánk tartozik; Mária révén Jézus

is „közülünk való”.

Mária Isten anyja.

ő a te anyád is.

A te anyád és Isten anyja egyazon édesanya.

Keresd az Evangéliumban a Kisboldogasszonyt, Jézus hű, szerény és fájdalmas édesanyját. Szeresd őt, imádkozzál hozzá.

De keresd felnőtt hited fényénél a Nagyboldogasszonyt is, az Egyház anyját, a Titokzatos Test anyját, aki Krisztusban mindnyájunkat, az egész emberiséget új életre szült.

Jézussal, aki befejezi titokzatos megtestesülését az egész emberiségben,

Jézussal, aki befejezi megváltását a történelem folyamán,

Mária is folytatja munkálkodását a világban. A Szentlélek hűséges jegyese, örök IGEN-jével kíséri Fiának legkisebb kegyelmi ajándékait is.

Ha szeretetből küzdesz több békéért és igazságért, Mária támogatja erőfeszítéseidet, mert ő mindig ott van, amikor Fiában életet kell adni.

Ha szenvedsz testvéreid földi nyomorúsága, erkölcsi megpróbáltatásai miatt, ha igyekszel testvéreidet mindezekről megszabadítani, Mária részt vesz törekvésedben. Ugyanis mindenütt, ahol kereszt emelkedik, ott áll alatta, áldozatra készen, hogy a megváltás Fiában kibontakozzék.

Mária legyen a társad angazsmanodban (kötelezettségeidben – a szerk.) is, mert az ő anyai segítsége nélkül sohasem fogod előre vinni a szeretetet és az életet.

Miért ismernéd földre a Szent Szület,

hiszen elsősorban ő az, aki sikerre viheti életedet Krisztusban,

hiszen elsősorban ő az, aki előreviszi az emberiséget a testvéri szeretetben,

hiszen elsősorban ő az, aki előreviszi az egész teremtést a Krisztusban való megdicsőülés felé.

Nem ismered őt igazában, mert az emberiség történetében ma éppúgy, mint tegnap Fia történetében,

csendesén háttérbe vonul...

Mária hallgat, de jelen van.

Mondd neki mindennap, életed minden lépésénél, egészen egyszerűen, Üdvözlég Mária!

Forrás: Internet

Éjszakai pillangó

Írta: Duszka Peti

Láttam ma éjjel egy férfit sétálni a körúton... Egyenletes léptekkel haladt, de mintha a lábaiba feledkezett volna a tekintete - annyira nézte miként váltja egymást az a két vicces végtag. Úgy tűnt nagyon gondolkozik valamin, de ahogy a blahalujzai McDonalds elé értünk, a srác mellé szegődött egy lány, - így egy időre megszakadt a magányos nyugalmas létezése. Nem messze voltam tőlük ezért szem- és fültanúja voltam a beszélgetésüknek.

Lány: Szia, nem akarsz valamit?

Fiú: Nem! - mondta határozottan.

Lány: Naaa, nincsen kedved eljönni velem?

(a fiú szelíden ránéz)

Fiú: Nincs.

Lány: Jó a kabátod.

Fiú: Kösz.

Lány: Van barátnőd?

Fiú: Igen, van.

Lány: Az kááár... nagy kár...

(csendben sétálnak tovább)

Lány: Diszkóból jössz?

Fiú: Nem.

Lány: Hát akkor hova jársz?

(fiú megáll, a lány is megáll, a fiú halkán de magabiztosan megszólal):

- Istennel járok.

Lány: Az a baj, hogy én nem hiszek Istenben. Te pap vagy?

Fiú: Nem. De az Isten gyermeke.

Lány: Tényleg?

Fiú: Igen. (a fiú felemeli a kezét a lány vállára teszi, megsimítja és folytatja) ... és Ő nagyon szeret Téged. Nem kellene így élned.

Lány: (kicsit közelebb hajol a fiúhoz és halkán súgja): De muszáj ezt csinálnom!

Fiú: Nem. Dönthetsz másképp. Annyira értékes vagy és most szétszóród mindened.

Neked Isten családot, szerető férjet és biztonságot akar adni.

Lány: Igazad lehet. - (szégyenlősen lesüti a szemét)

Fiú: Vigyázz magadra, örülök hogy találkoztunk.

Lány: Köszönöm.

Néztem ezt a megszeppent lányt, és míg a mekitől startolva a fiú mellé hivatásos éjszakai munkásként szegődött, a beszélgetés végére egy érzelmekkel teli és a változás ízeit kóstoltató nő szelíd szemei néztek a távolodó fiú után.

A kéz

Egy gyermeket elküldött bevásárolni az édesanyja. Pontos volt és figyelmes. A fűszeres, hogy megjutalmazza, levett a polcra egy nagy cukrosdobozt, kinyitotta és megkínálta a gyermeket: -Vegyél kicsim! A gyermek vett egy cukrot, de a fűszeres tovább bátorította: -Vegyél annyit, amennyi elfér a kezedben!

A gyerek nagy kerek szemeivel ránézett:

-Ó, akkor te vegyél nekem!

-Miért?

-Mert neked nagyobb kezed van.

Amikor imádkozunk, kéréseinket nem hitünk kicsinységével mérjük.

Arra azonban jól emlékezzünk, hogy Isten keze nagyobb.

Világmisszió

Bolond vagy te, Pál!

- szólt a pogány Festus,
Míg ő Agrippa király figyelmét
kérve
a megrendítő damaszkuszi
élményt
a zsidók királyának elmesélte.

- Majdnem ráveszel, hogy én is
kereszttyénnek
álljak – szólt a király...
- Bár rávennélek!

A két nagyúr dönt:
szabadon mehetne,
ha a császárra nem apellált
volna.
Így elküldik, hogy döntsön hát
ügyében
a világ nagy ítélőszéke: Róma.

S eljut veszélyen, hajótörésen át
hová akkor minden út vezetett
s honnan szétáradt, mint szívből
a vér
minden fény, tudás, kincs
és bölcsélet.
Szabad fogolyként élt
s mint rádiumból,
szívéből sugárzott az Ige szerte.
Nem volt még vasút, nyomda,
rádió,
De Európa Krisztust megismerte,
mert az apostol
szerény szállásából
útnak indult a világmisszió.

Bódás János

Mostanság igen gyakran veszem észre, hogy a legtöbb beszélgetésben egy témára lyukadnak ki az ismerőseim, barátaim: ki az életem szerelme? Gondoltam, ha már így van, leirom és közkinccsá teszem a sokak számára döbbenetet kiváltó válaszom.

Még kezdő joghallgató koromban olvastam egy nagyon jó könyvet, a *Sex 180*-t, abban a következő gondolatokat olvastam a társkeresésről: Hajlamosak vagyunk isteníteni, bálványozni a társunkat, ami egyik oka a tartalmatlan kapcsolatok kialakulásának és gyors kiégésének. Ezt a megközelítést leginkább az oly kedvelt romantikus filmekben alkalmazott megjelenítésnek köszönhetjük, ezért a könyv ekként is hivatkozik rá, vagyis „hollywood-i módszerként” aposztrofálja. A módszer első lépése, hogy „Ki az én tökéletes párom?”... Hisz a világon lennie kell valahol egy ilyen embernek és más szóba sem jön, csak a tökéletes. A második lépés, hogy meg kell találni ezt a valakit. Bárhol lehet és tuti, hogy csak egy van belőle, így sosem lehetek felkészületlen, mindig a legjobb formámat kell hoznom, a sarki közértbe is csak teljes glancban mehetek, hiszen sosem tudhatom... Ezen felül elképzelhető, hogy Ő épp az Antarktiszon van, én pedig Európában, de megkeresem. Ha kell otthagytok mindent... állást, családot, barátokat, és kiköltözöm egy másik kontinensre...

Ezzel szemben Istent első lépésként mindig is az érdekli, én ki vagyok. Ő abból indul ki, hogy ha belső tulajdonságaimat tekintve nem vagyok elég pallérozott, akkor bárkit is ad, úgy sem tudom megtartani és az éretlen viselkedéssel csak tönkre teszem mindkettőnk életét. Ha ez a szempont minket is jobban érdekelné, és nagyobb önismerettel rendelkeznenék, megfelelőbb társat is tudnánk választani. Azon túl, hogy emiatt a kapcsolataink minősége és tartóssága is pozitív irányba mozdulna, kevesebb lenne az egyedüllétbe belehalni akaró, depressziós, tétlen, boldogtalan ember is. Nem melleleg felkészültebben tudnánk a férfi-női feladatokkal megbirkózni „élesben”.

A másik szintén nem elhanyagolható szempont, hogy tökéletes ember nem létezik. Ahogy mi magunk sem vagyunk azok. A kérdés sokkal inkább az lehetne, az én tökéletlenségem, és a

másikban fellelhető tökéletlenségek hogyan tudnának megférti, melyek azok a gyengeségek, amiket tudok tolerálni és fordítva. A megfelelő társ mindenhol és minden áron való keresése helyett Isten azt mondja, „Járj szeretetben!” Ez két dologra épít. Az egyik, hogy olyan a jellemed, amilyen a sötétben vagy, amikor senki sem lát, a másik pedig ebből következik, vagyis, hogy ha érdekel nélküli próbálsz a jóra törekedve létezni és természetesen magadat adni, lesz olyan ember, akinek ez fel fog tűnni, és akinek ezáltal is felkelted az érdeklődését.

A következő lépés a hollywood-i forgatókönyv szerint, hogy ha megtalálod, „zúgj bele” és minden álmod, vágyad, ambíciód rá vetítsd, beteljesülésüket tőle várd... Ezzel szemben Isten szerint az imádatot a józan ész alapján talán jobb lenne meghagyni ott, ahová való. Vagyis Istennek. Ezáltal meg tudnánk hagyni őt, olyan EMBER-nek, amilyen valójában – ez nekünk is segít (ene), mert jobban meg tudnánk ismerni azt, akit párunknak választunk. MEG TUDJUK ŐT ISMERNI ÉS A MEGISMERÉS ALAPJÁN ELDÖNTENI, van-e és milyen helye van az életünkben.

Hollywood végül pedig arra a következtetésre jut, hogy ha valamilyen oknál fogva nem lett happy end a vége a történetednek, ismételd az összes lépést az elejétől valaki mással, egészen addig amíg egyszer valakivel csak bejön... (???) vagy sem.

Talán nem túl látványos és nem is túl népszerű, és valószínűleg türelem-, és emberpróbáló is mindkét fél részéről, de én a Jóisten módszerében hiszek, ami boldog kapcsolatokat eredményez:

légy olyan társ, amilyen társat szeretnél; és nincs olyan hogy "igazi", csak olyan van akit hajlandó vagy igazán, feltétel nélkül szeretni.

A lelkész úr bogara

Szerző: Wilhelm Busch.

Egyszer, amint éppen keresztülmegyek Essen városán, két férfi áll a járdán, nyilván bányászok.

Amint közelebb érek, az egyik köszön:

- Jó napot, lelkész úr!

Odalépek hozzá:

- Ismerjük egymást?

Ekkor nevetve odaszól társának:

- Ez Busch lelkész. Egész rendes fiú!

- Köszönöm - mondom.

Így folytatja:

- Csak sajnós, van egy bogara!

Felháborodva csattanok fel:

- Micsoda? Egy bogaram? Miféle bogaram?

Ekkor elismétli:

- Valóban, a lelkész úr egészen rendes fiú! Csak folyton Jézusról beszél!

- Ember! - kiáltom örömmel - ez nem bogár! Száz év múlva maga már az örökkévalóságban lesz, és akkor minden attól függ majd, hogy megismer-te-e Jézust. Tőle függ, hogy a pokolban, vagy a mennyben lesz-e. Mondja, ismeri Jézust?

- Látod - fordul nevetve társához -, már megint kezdi...

(Részlet a Jézus a mi sorsunk c. könyvből)

Csanád Béla:

Prófécia

És szólt az Úr: eljön majd az idő,
amikor iparcikk lesz az ember,
egy lesz a világ tárgyai között,
saját magának rabszolgája,
s maga állítja elő önmagát,
de ki szabadítja fel önmagától?

Albert Schweitzer

“Akkor találtam meg létem célját és értelmét, amikor felismertem az élet tiszteletének elvét, amely magában foglalja az erkölcsi élet-igenlést. Ez az én álláspontom, s ezért az embereket rávezetvén arra, hogy önmagukról elgondolkodjanak, elmélyültebbé és jobbá tételükön szeretnék munkálkodni.

Ha az ember elgondolkozik létének s a saját élete és a világot betöltő élet kapcsolatának misztériumán, nem tehet mást, minthogy az élet tiszteletének az elvét alkalmazza a maga életére és a hatókörében lévő életekre. E tisztelet az élet és a világ erkölcsi igenlésével fogja tanúsítani, és ez minden tetteiben megnyilvánul majd. Léte összehasonlíthatatlanul nehezebb lesz, mint amikor csak önmagának élt, de egyben sokkal termékenyebb, szebb és boldogabb is. A vegetálás helyett megismeri az igazi életet.

Az életről és a világról való elmélkedés tehát kényszerítő erővel elvezet az élet tiszteletének elvéhez. Ha újra rá akarjuk bíni az embereket arra, hogy gondolkodó lényekké legyenek, akkor rá kell vezetni őket az önálló gondolkodásra, hogy abból merítsék az életükhöz szükséges ismereteket.

Létének az ember csakis úgy adhat értelmet, hogy a világhoz fűződő természetes viszonyát szellemi viszonyra emeli. Passzív lényként csak rezignáció (belenyugvás, lemondás) útján juthat el a szellemi kapcsolathoz. Az igazi rezignáció lényege, hogy az ember, alávetve a világ eseményeinek, belső függetlenségre tesz szert a létének külső formáit meghatározó erők felett. A belső függetlenség azt jelenti, hogy le tudja győzni a nehézségeket, és ezáltal mélyebb, áhítatosabb, tisztább, nyugodtabb és békésebb emberré válik. A rezignáció tehát saját létének erkölcsi és szellemi igenlése. Csak a beletörődés próbatételén átesett ember képes a világ igenlésére.

Az élet tiszteletének elve belenyugszik abba, hogy a világot olyannak fogadja el, amilyen.”^[1]

Harmincéves Albert Schweitzer, (1875. január 14-én született) amikor a strasbourgi egyetem teológiai fakultásának tanára, a teológiai szeminárium igazgatója, prédikátor és hírneves orgonaművész. Ekkor határozza el, hogy orvos lesz. 1913-ban megkapja orvosi diplomáját. Saját pénzen vásárol orvosi felszerelést és gyógyszereket, hogy Afrikába menjen, Gabonba, egy francia gyarmatra. Rendelője egy rozoga tyúkól lesz, a betegeket a szabad ég alatt kezeli, és elhelyezésükre néhány barakkot tud építeni. Ez a kezdet, 1913. 50 évvel később már 80 épülete van, 600 beteget tud ellátni, és ezek kísérik. 1952-ben Nobel-békedíjat kapott.

1931-ben, 56 éves korában írja visszaemlékezés-sorozatának (önéletrészének) Epilógusát. Így kezdi:

“Két tapasztalat árnyékolja be életemet: az egyik az, hogy a világ érthetetlenül titokzatos és gyötrelmes; a másik pedig, hogy az emberiség szellemi hanyatlásának korszakában születtem.”

Ez a kiválóan tehetséges ember, ez a kiválóan művelt, tanult ember, ez a kétségtelenül és következetesen jó szándékú ember mindkét megállapításában téved. Miért? Csak kísérlet megtalálni önéletrészében, élettörténetében azt, ami számára is homályban maradt. Miért vált ennyire borúsán látóvá, pesszimistává?

Apja protestáns lelkész, anyja prot. lel-

kész leánya. Ötéves korában kezd tanulni zongorázni apjától. Nyolcéves korában kezd orgonán játszani. Kilencéves korában istentiszteleten helyettesíti az orgonistát. Az írás-olvasást nehezen sajátítja el. A gimnáziumban eleinte rossz tanuló. Negyedik osztályos korában egyik tanára (Wehmann) “megtanított úgy dolgozni, ahogy kell, és kissé megszilárdította önbizalmamat.” Ettől kezdve jól tanul. “Ez a tanár nagy hatással volt rám, mert már az első napokban tapasztaltam, hogy különös gonddal készül fel minden egyes órájára. A kötelesegteljesítés mintaképének tekintettem.” (Ez a tanár öngyilkos lett.)

“Nagy erőfeszítéseket kellett tennem, hogy jó osztályzatokat szerezzek a nyelvekből és a matematikából. Idővel azonban kedvem kerekedett, hogy éppen azzal birkózzam meg, amihez nincs különösebb tehetségem.”

Apja gyakran betegeskedik, amikor ő még gyerek. Apjának mint lelkésznek olyan szerény fizetése volt, hogy nem járathatta volna gyermekeit gimnáziumba. Nagypapa féltetvére fogadta házába, hogy gimnáziumban tanulhasson. (Talán ezért betegeskedett?) Anyja balesetben hal meg.

Tizenöt éves korában zenetanára komoly orgonatanítást ad neki. (Ezt a tanárát a tifusz vitte el élete derekán.) Közepesen érettségizik. Filozófiából doktorál, majd teológiát végez. Második teológiai vizsgáján éppen csak átcúszik.

24 éves koráról ezt írja: “Számomra a prédikálás belső szükséglet volt. Csodálatosnak éreztem, hogy minden vasárnap beszélhetek az összegyűlt hívőknek létünk nagy problémáiról.” Segédlelkész volt ekkor a Strasbourg-i Szent Miklós templomban. A délutáni istentiszteleteken tartott prédikációi olyan rövidke, hogy az egyházközség néhány tagja panasszal fordult a főlelkészhez. Schweitzer azzal védekezik, és arra kéri a főlelkészt, hogy mondja meg a panasztelőknek, hogy “én csak szegény segédlelkész vagyok, aki nem tudja folytatni a prédikációt, mikor már nincs több mondanivalója a kiválasztott szentírási részletre. A főlelkész megdörgálja, és lelkére köti, hogy legalább 20 percig minden esetben prédikáljon.

Sokáig kutatja könyveket tanulmányozva és gondolkodva, hogy kicsoda Jézus, és mit jelent az, ha valaki Krisztus tanítványa a 20. században, azaz keresztény. Így összegezi a leszűrt tanulságot:

“Jézus valódi megértése akaratnak akaratához való viszonya. Az igazi kapcsolat a megragadottság. A keresztényi kegyesség annyit ér, amennyire le tudunk mondani a magunk akaratáról az övéért.

Jézus a mai emberektől nem várja el, hogy akár szavakban, akár gondolatban felfogják, ki ő. Még azt sem tartotta szükségesnek, hogy azok, akik hallgatták, megérték személyiségének misztériumát. Nem fedte fel előttük sem azt, hogy ő Dávid sarja, sem azt, hogy ő az, akinek Messiásként, az Ember Fiaként kell megjelennie.

Csupán azt kívánta tőlük, hogy - aktívan vagy passzívan - olyan embereknek bizonyuljanak, akik az ő hatására az e világi létezés helyett a másként létezészt választják, és ily módon az ő békéjének részeseivé válnak.”

30 éves, amikor közli szüleiével és néhány közeli jó barátjával, hogy megkezdí orvosi tanulmányait, mert az Egyenlítői Afrikában akar orvosi munkát végezni. 10 éve foglalkoztatja a gondolat: mit jelent számára, amit Jézus így

foglalmazott: “Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, aki pedig elveszíti életét énértem és az evangéliumért, megtalálja azt.”^[4]

“Akkor még nem tudtam biztosan, milyen formában valósul meg a tervem; hagytam, hogy a körülmények vezessenek. De szilárdan elhatároztam: olyan feladatot vállalom, amellyel közvetlenül az embert szolgálhatom.

Először természetesen Európában végzendő tevékenységre gondoltam. Azt terveztem, hogy elhagytam és sorsüldözött gyerekeket fogadok magamhoz, felsevelem, és arra kötelezem őket, hogy később hasonlóképpen segítsenek a hasonló helyzetű gyermekeken.”

(A szabályok nem engedték, hogy ezt a tervét valóra váltsa. Minden kísérlete csődöt mond ezen a területen.)

Egy ideig arra is gondol, hogy volt csavargókkal és szabadult rabokkal kellene foglalkoznia. Ehhez pénz is kell. A jótékonyági egyesület tagjaitól gyűjti össze a szükségeset. Évente kétszer adománygyűjtő látogatásokat is kell tennie az ősi strassbourgi családoknál. “Számomra - aki társaságban félszeg és ügyefogyott voltam - valóságos gyötrelmet jelentettek ezek a látogatások.” - jegyzi meg később.

Rájön, hogy a csavargókkal és szabadult rabokkal való foglalkozáshoz szervezet kell, sok önzetlen ember, akik együttműködnek a hivatalos szervekkel. Ő viszont személyes jellegű, független munkát szeretne végezni.

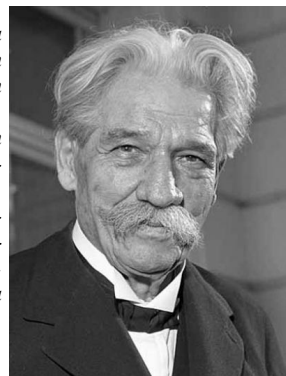
Amikor rokonai és barátai megtudják mi a terve, kemény harcot kell velük vívni, akik eszteleneknek tartják vállalkozását. Erőszakosan vájkálni kezdenek a lelkében, mert valami titkos okra gyanakodnak. Ő azonban alkalmasnak találja magát, hogy elhatározását valóra váltsa, és elegendő lelki erőt érez magában arra is, hogy elviselje az esetleges kudarcot.

“Csak az, aki tervét természetesnek tartja, nem különleges, hősies, hanem józan lelkességgel vállalt feladatnak, lehet útörő a szellem birodalmában, olyan ember, akire szükség van a földön. “A cselekvés hőse” - ilyesmi nem létezik., csak a lemondásban, szenvedésben lehetünk hősök.”

“Aki jó cselekedetekre szánja el magát, nem számíthat arra, hogy az emberek eltakarítsák az útjából az akadályokat. Sőt, el kell viselnie, hogy újabbakat gördítsenek elébe. Csak az az erő győzheti le őket, amely a nehézségek közepette megacélozódik és megtisztul; az az erő, amely csak a lázadást ismeri, kimerül.

Az eszmény szolgálatának az emberiségben élő óhajából csupán kicsiny töredék valósulhat meg sikeres cselekedet formájában. A jót cselekedni akaró erők nagyobb részének meg kell elégednie rejtett és befejezetlen tettekkel. E nekibuzdulások összessége azonban ezerszer értékebb, mint a látványos, önző tevékenység. Ez utóbbi úgy viszonylik az előbbihez, mint a tajték a tenger mélyéhez.

A jóra törekvő névtelen erők azokban testesülnek meg, akik - nem tudván egész egzisztenciájukat közvetlen, egyéni szolgálatnak áldozni - mellékfoglalkozásként gyakorolják a jót.

Többségük sorsa az, hogy valamilyen kenyérkereső foglalkozást üznek, amivel fenntartják magukat, és biztosítják helyüket a társadalomban, valami közönséges, sőt kínos munkát végeznek, amely lassanként megbéklyózza a lélek eleven erőit. És mégis, nincs olyan helyzet, amelyben nem mutathatnánk meg emberségünket. A munka fokozódó specializálódása és elgépiesedése teremtette problémát a társadalom csak részlegesen oldhatja meg materiális sikon tett engedményekkel. A lényeg egészen más: az, hogy az emberek ne tűnjék passzívan sorsukat, hanem teljes erejükkel igyekezzenek megvalósítani önmagukat oly módon, hogy szellemi tevékenységet fejtsenek ki, még a legkedvezőtlenebb körülmények között is.

Az ember mindennapi kenyérkereső munkája mellett is megmentheti emberségét, ha felkutatja az összes lehetőségeket, bármily szerények legyenek is, hogy emberségesen viselkedjék embertársaival, akiknek emberi segítségre van szükségük. Ily módon a Szellem és a Jó szolgálatába állíthatja erőit. Semmiféle sors nem akadályozhatja meg az egyént abban, hogy közvetlen, emberi szolgálatot teljesítsen, foglalkozása mellett. Bárcsak mindenik azon igyekeznék, hogy emberségesen viselkedjék felebarátaival ott, ahol éppen van. Ettől függ a világ jövője.

Annak alapján, ahogyan megismertem az embereket, biztos állíthatom, hogy sokkal több bennük az eszményire való törekvés, mint amennyi a felszínre kerül. Miként a föld felszínén hőmpölygő folyók száma sokkal kisebb, mint a föld alatti, láthatatlan folyóvizeké, a szemmel látható idealizmus is

ritkább, mint az emberek szíve mélyén rejtőzöt, feltáratlan érzélem. Fel kell oldani a lebéklyózottat, felszínre kell hozni a föld alatti források vizét: az emberiség várja az ilyen feladat megoldására képes embereket. „

És itt következik az a két kulcsmondat, amelyről valószínűleg ő sem tudta, hogy minden cselekedetének és törekvésének kiinduló pontja.

„Orvos akartam lenni, hogy szavak nélkül dolgozhassam. Éveken keresztül eltékoztam magam a szavakban.”

Csak az tékozolja el magát szavakban, aki üres szavakat mond. A szó a legnagyobb hatalom, ami fölött az ember rendelkezhet. A szóval bánni művészet.

Forrás: Internet

Áldó hatalmak oltalmában
Állj meg üres kézzel Isten előtt,
és emlékezz arra, mikor a világot gyönyörűnek láttad:

gondolj egy napfelkeltére az alvó város fölött,
gondolj egy rohanó folyóra,
a Balatonra,
vagy a csillagokra, amint tükröződnek a sötét tengerben,
gondolj a szobádba bezúduló fényre,
a cserépben növény virágra —
emlékezz arra, mikor a világot gyönyörűnek láttad,
s adj hálát,
hogy áldó hatalmak oltalmába rejtve élsz.

Emlékezz arra, mikor jól érezted magad a bőrödben:

gondolj arra, ahogy korcsolyáztál a szélben,
vagy ahogy ástál a kertben,
ahogy hajnalig táncoltál,
vagy hegyet másztál,
gondolj arra, mikor gyermeknek adtál életet,
vagy megsimogattad kistestvéred fejét,
vagy ahogy tartottál valakit a karodban, akit szeretsz —
emlékezz arra, mikor jól érezted magad a bőrödben,
s adj hálát,
hogy áldó hatalmak oltalmába rejtve élsz.

Emlékezz arra, mikor valami újat tanultál az életéről:

mikor megértettél valamit, ami addig titok volt,
vagy ahogy valakit hirtelen új oldaláról ismertél meg,
gondolj valami olyan tehetségre,
amiről eddig nem is tudtál,
vagy amikor egy jó ötletet hallottál.

Emlékezz arra, amikor valami újat tanultál az

életéről,
s adj hálát,
hogy áldó hatalmak oltalmába rejtve élsz.

Emlékezz arra, mikor valami megérintette a lelke-det:

gondolj egy énekre, mely könnyekig meghatott,
egy zenére, amelytől lüdbörözik a karod,
egy imádságra, amelyet helyetted mondott ki valaki,
egy igehirdetésre, amely tettekre sarkallt,
gondolj arra, ahogy összenevettél a barátokkal,
gondolj családotra,
arra, mikor együtt sírtál valakivel,
egy idegenre, aki szívesen fogadott,
gondolj arra, aki ezt mondja neked: „szeretlek” —
emlékezz arra, mikor valami megérintette a lelke-det,
s adj hálát,
hogy áldó hatalmak oltalmába rejtve élsz.

Emlékezz arra, mikor nagyon elesett voltál,
mikor egyedül éreztél magad
egy emberekkel zsúfolt szobában,
mikor nem volt kitől tanácsot kérsz,
gondolj arra, mikor csak egy ember is visszautasított,
mikor valaki megszegényített,
vagy kínos helyzetbe kerültél,
gondolj arra, mikor féltékenység vagy aggodás gyötört,
s egész életedet

egyetlen hatalmas csódtömegnek tartottad -
emlékezz arra, mikor nagyon elesett voltál,
aztán gondolj Jézus szenvedő, megbocsátó,
változatlan szeretetére,
s adj hálát,
hogy áldó hatalmak oltalmába rejtve élsz.

Fabiny Tamás

Őszintén, tisztán

„Mert a mi dicsekedésünk ez, lelkiismeretünk bizonyossága, hogy isteni őszinteséggel és tisztasággal, nem testi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével forgolódtunk a világon, kiváltképpen pedig ti köztetek.” (Korinthusbeliekhez írt második levél 1. fejezet 12. vers)

Egy alkalommal egy lelkész madártenyésztő barátja meghívott otthonába. Miután körbevezette a lakásban, kivitte az udvarra és megmutatta neki csodaszép galambjait.

Hetven galambja volt, de az egyikről különösen sokat beszélt: 'Látod ezt a madarat? Képzeld a múlt héten 800 kilométert repült St. Louisból hazáig, mégpedig megállás nélkül!'

Megállás nélkül? - kérdezett vissza a lelkész - Na, ne szédíts! Nem voltál ott. Honnan tudnád, mit csinált és merre járt?

A madarász ezt válaszolta: - 'Tudod testvér ezt nagyon könnyű megállapítani. Ez a madár tisztán és időben érkezett.'

'Mit jelent az, hogy tisztán érkezett?' - volt a kérdés.

Mikor megnéztem a karórát, kiálltam az udvarra, tudtam melyik irányból, kell jönnie, feltekintettem az égre. Aztán megláttam a távolban közeledni. Mikor pedig leszállt, láttam a fáradt szárnyakat, és hogy készségesen beszélt kalitkájába, ahol eleség és friss víz várta.

Tudod, amikor megérkezett, nem volt rajta semmi folt, sár a lábán, vagy ilyesmi. Tisztán és időben érkezett. Egész napon át repült és csak egyre gondolt: haza kell érnem, mert valaki vár rám otthon az udvaron.

Milyen jó lenne, ha ennek a kis madárkának fáradhatatlanságával igyekeznénk mi is mennyei hazánk felé, ahol Üdvözfőnk vár minket menyegzős vacsorával és az élet vizével.

Ha már elindultál felé, ne állj meg! Ne szállj le a bűn mocsarába! Ne késlekedj! Otthon már várnak!

Kirándulás Nemzeti Történelmi Emlékparkunkba október 23-án

Az idén ősszel nemzeti ünnepünkön az ország egyik legszebb, kulturális értékeinket őrző emlékhelyére, Ópusztaszerre látogatunk.

Az itt található Nemzeti Történelmi Emlékpark egy szabadtéri néprajzi [múzeum](#), [skanzen](#) és kirándulóhely, melyet 1982-ben hoztak létre a [Csongrád megyei Ópusztaszeren](#). Legismertebb kiállított műve [Feszty Árpád A magyarok bejövetele](#) című körképe. A Feszty-körkép 120 méter hosszú, 15 méter magas és 38 méter átmérőjű kört formázó panorámakép. Történelmünk 11 évszázaddal ezelőtti eseményének, a [honfoglalásnak](#) néhány elképzelt epizódját idézi fel művészi formában megformált alakban.

Az emlékparkon belül számtalan kiállítást, rendezvényt tekinthetünk meg, kinek-kinek érdeklődési köre szerint. Több emlékmű is található a park területén: Árpád-emlékmű és Árpád-liget a honfoglalás emlékére; katonai emlékmű, mely több mint ezer év magyar csatáinak állít emléket; a Szegedi kapu, domborművekkel; az 1945-ös földosztás emlékműve, stb. A park területén mindezeket kívül erdei tanösvény, erdei tornapálya és játszótér is található.

Ópusztaszerre elhagyva, de már hazafelé Kiskunmajsán megtekintjük az 1956-os forradalom emlékére épített kápolnát és múzeumot, majd közös vacsorára térünk be egy kiskunmajsai étterembe.

Szeretnénk, ha ez a kirándulás értékes ismereteket adna és maradandó, kellemes emléket hagyna minden résztvevőben. A kirándulásra mindenkit nagy szeretettel várunk.

Jelentkezni lehet a plébánián hivatalos időben. A részvételi díj 5000.-Ft.

Indulás a Fehér Villámmal 2014. okt. 23-án, reggel 5 órakor a plébánia előtti parkolóból.

VÁNDORMADARAK

A nyárszagú fészkek
vonzása kiégett,
húzza már az éket
a vonuló csapat;
növekedő árnyak,
erősödő szárnyak,
s indulnak a bátrak
a hűlő ég alatt.

Nem néznek már hátra
a hazai tájra,
öszön őskorbácsa
űzi-hajtja őket
át a nagyvilágon,
túl az óceánon,
ahol héthatáron
sem látják a földet...

Ki tudja, ki érti,
útjukat ki méri?
Oltalmát mi kéri
az égi erőnek?
És még mi van hátra?
De a kapu tárva,
s a fészkek a nyárra
visszavárja őket!

Lukátsi Vilma

BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐTESTÜLET FIUMEI ÉVA

42 éves, kétgyermekes családanya vagyok. 1996 óta élek Nagyatádon. 1994 és 1999 között Csurgón tanítottam az ottani református gimnáziumban. Gyermekeim születése után a nagyatádi Ady gimnáziumba kerültem. Magyar és történelem szakos középiskolai tanár a végzettségem, de 2013-ban a KLIK Nagyatádi Tankerületébe nyertem felvételt tanügy-igazgatási referensként. Innen másfél év után volt alkalmam visszatérni a pedagógus pályára: augusztustól a Bárdos iskolában dolgozom igazgatóhelyettesként. Személyiségem bemutatása helyett inkább az egyik kedvenc igémet citálom ide: „Mert úgy szeretne Isten a világot, hogy egyszerű fiát adta érte, hogy aki hisz öbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Gaston Phébus gróf imája

Adj nekem, Uram

Adj nekem, Uram

buzgalmat – téged keresni,
bölcsséget – téged követni
lelket – téged ismerni,
tekintetet – téged látni,
életet – mely néked tetszik,
kitartást a végsőig,
és boldog véget!

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520